

BOGOLUB

VSEBINA:

Prva stran. Pesnitev: Ob svitu večne luči. 7. Obiskovanje Marijino. (S. S.) Članki: Molimo z Jezusom v sv. R. T. (V. Čadež.) — Ministrski predsednik, častilec sv. R. T. — svetnik. (—ž.) — Pesmi: Hvali, Sion, Rešenika. (S. S.) Lučko vere sem prižgal; Zvezda v temni noči; Novomašnikovo jutro. (Gregor Mali.) — Luč jim je v temo zasvetila. (Dr. Fr. Jaklič.) — Sveto obhajilo po vzhodnem obredu. (Dr. Fr. Jaklič.) — Izpred večne luči: 7. Večno življenje. (J. Langerholz.) — Evharistični kongres. (—ž.) Listek: Jangec Ovsenik (Benz-Pucelj. Dalje.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini. Marijine družine. Duh. vaje. Dobre knjige. Odgovori. Odpustki. — 7 slik v bakrotisku.

Cena »Bogoljubu«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki —50 Dol.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za julij 1935.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Vzgojni kino. | Razširjenje vere po velikih azijskih mestih.

Mesečni zavetnik: Karmelska Mati Božja (16.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Poned.	Presv. Rešnja Kri	Cenitev daritve sv. maše	Ljublj. Trnovo	Zibika
2 Torek	Obisk. Mar. Dev.	Romarji, izletniki, letoviščarji	Draga	Sladka gora
3 Sreda	Leon II., papež	Sv. oče in njegovi nameni	Komenda	"
4 Četrtek	Urh, škof	Cerkev v Jugoslaviji. Konkordat	Smlednik	Dramlje
5 Petek	Ciril in Metod	Apostolstvo sv. Cirila in Metoda	Ljub., Sv.C. in M.	Kalobje
6 Sobota	Izaija, prerok	Sadovi Evharist. kongresa	Radomlje	Slivnica
7 Nedelja	4. pob. Vilibald, škof	Letošnji novomašniki	Ljublj. žen. boln.	Sv. Štefan
8 Poned.	Elizabeta Port., kralj.	Zeročenci in zakonski	Št. Peter p. N. m.	Sv. Vid p. Grob.
9 Torek	19 muč. Oorkum.	Verska zavest in odločnost	Golnik	Žusem
10 Sreda	Amalija, devica	Čistost in sramežljivost	Domžale	Nova cerkev
11 Četrtek	Pij I., papež	Svetost duhovnikov	Zdihovo	"
12 Petek	Mohor in Fortunat	Mohorjeva družba. Dober tisk	Žužemberk	Vojnik
13 Sobota	Marjeta, dev. muč.	Skupna molitev v družini	Čemšenik	"
14 Nedelja	5. pob. Bonav., c. uč.	Frančiškanski redovi	Kamnik, franč.	Kapela, bolnica
15 Poned.	Henrik I., cesar	Mladina na počitnicah	Borovnica	Vitanje
16 Torek	Karm. Mati Božja	Karmeličanke. Mar. družbe	Češnjice	"
17 Sreda	Aleš, spoznav.	Naša Katoliška akcija	Vranja peč	Dobrna
18 Četrtek	Kamil Lel., spozn.	Bolniki in njih strežniki	Ljublj. spl. boln.	"
19 Petek	Vincencij Pavel., sp.	Lazaristi in usmiljenke	Ljublj., lazaristi	Sv. Martin
20 Sobota	Elija, prerok	Naši fantje pri vojakih	Prečna	Črešnjice
21 Nedelja	6. pob. Danijel, pr.	Dobra letina	Prežganje	Frankolovo
22 Poned.	Marija Magdalena	Spreobrnjenje velikih grešnikov	Sodražica	St. Jošt
23 Torek	Apolinar, škof	Naši škofje in škofije	Studenec, blaz.	Cornjigrad
24 Sreda	Kristina, dev. muč.	Dostojnost v kopalnišči	Ljublj., Licht.	"
25 Četrtek	Jakob, apostol	Naši možje in fantje	Ljublj., Sv. Jak.	Koprivna
26 Petek	Ana, mati D. Mar.	Svete matere in otroci	Šk. Loka, kap.	Ljubno
27 Sobota	Pantaleon, muč.	Naši misijonarji in naraščaj	Voglje	Sv. Frančišek
28 Nedelja	7. pob. Inocencij, p.	Pogostno sv. obhajilo	Ljublj., Leoniš.	Rosulje
29 Poned.	Maria, devica	Poklici (duhov., redov., misijon.)	Tržič, dekl. dom	Solčava
30 Torek	Abdon in Senen, muč.	Trpeči in preganjani	Kostanjevica	Rečica
31 Sreda	Ignacij Lojol, spoz.	Družba Jezusova. Umrlj.	Ljublj., jezuiti	Javorje


**SANATORIUM
EMONA**
 Ljubljana
 Komenskega ul. 4
 Zdravnik: Tel. 36-23
 ordinira od 11-1
 dr. Fr. Dergane, kirurg. šef-primarij v p.

Insertrafte v „Bogoljubu“!


 Ure, zlatnina,
 optični predmeti
J. VILHAR
 urar
LJUBLJANA
 Sv. Petra cesta 36

Ob svitu večne luči

7. Obiskovanje Marijino

*Stopi, Mati,
z jasnega prestola!
Vedno k Tebi
romajo otroci,
danes sama romaj k njim!*

*Pridi z Brezij:
v naša skromna sela,
v bela mesta,
v naše dolge trge;
vse obišči milostno!*

*Mnogi davno
niso k Tebi mogli,
vendar v sebi
nosijo spoštljivo
Tvoje ljubljeno Ime.*

*»Kdo me kliče
z jasnega prestola?
Davno, davno
z njega sem stopila,
izvolila prestol nov.*

*Pride z Brezij
le podoba moja;
mati sama
bivam v srcu vašem
z ljubim sinom Jezusom.*

*S te podobe
moj spomin odseva;
z vami hodi
moja moč in milost;
tih in tajen moj je hod.«*

*Čast in hvala
Mati ljubezniva!
Prehitela,
daleč prekosila
vse si želje naših src.*

*In oprosti
slepemu pogledu;
ni je videl
milostne bližine,
ves pogreznjen bil je v njej.*

*Novo pesem
smo hoteli peti ...
Srečni čujmo!
Vsa je naša zemlja:
Tvoja živa Hvalnica.*

S. S.

Molimo z Jezusom v sv. Rešnjem Telesu

Zamislimo se v duhu v drugo desetletje preteklega stoletja. Po cestah in ulicah cesarskega Dunaja so takrat večkrat opazovali duhovnika, borno oblečenega, v težkih čevljih z debelimi podplati: bil je sveti Klemen Dvořak (Hofbauer). Kdo bi slutil, da se pod to preprostostjo skriva izredno bogato notranje življenje! Kdor ga je mogel od blizu videti, kadar je opravljal daritev sv. maše in je njegovo srce plamtelo ljubezni in sreče, ko je držal v rokah božjega Zveličarja, je mogel pač dobiti globlji pogled v dušo tega svetnika. Četudi na zunaj tako siromašen, je vendar sveti Klemen s svojim delom vekovitega pomena zlasti za verski preporod Dunaja.

Naj nam služi ta zgled kot slabotna primera za življenje našega Gospoda v sv. Rešnjem Telesu. Zunanost — revna podoba kruha — res ne razodeva nič posebnega. Jezus biva molče v naših tabernakljih, kakor da je pokopan v grobu, ali kakor da spi. Podobno je počival nekoč sredi viharja v čolnu in so učenci mislili, da ne ve, v kakšni nevarnosti se nahaja sam in njegova družba. V svoji pomanjkljivi veri si ga tudi mi le preradi tako predstavljamo: verujemo sicer, da je v sv. R. Telesu resnično pričujoč, ne pomislimo pa, da se pod podobo kruha skriva najbogatejše življenje in nepojmljivo daleč segajoče delovanje Jezusovo. Da, Jezus v naših tabernakljih ne počiva brezdelno: iz njih vodi nevidno vesoljni svet, posebno pa svojo sveto Cerkev. Iz tabernakljev pošilja nevidno žarke milosti božje, ki krepke pravične v njihovem boju; pošilja jih pa tudi v srca grešnikov, krivovercev, nevernikov, da bi jih iztrgal satanu in nase priklenil. Kratko rečeno: kar je Jezus delal za časa svojega javnega delovanja, to nadaljuje še vedno v zakramentu ljubezni. Smelo trdimo: Tudi če bi Jezus vidno bival m deloval med nami, bi ne storil več, kot stori sedaj (Meschler).

Oglejmo si natančneje Jezusovo življenje v presv. Evharistiji še od ene strani. Sveti evanglij nam na mnogih mestih pripoveduje, kako je naš Gospod svoje delo združeval z molitvijo, kako je zlasti pred važnimi odločitvami premolil kar cele noči. Isto trdimo o Jezusu, bivajočem v tabernaklju, da nadaljuje neprestano noč in dan svojo molitev. Z njo časti nebeškega Očeta kot vir vsega dobrega; z molitvijo se mu zahvaljuje v našem imenu, obenem pa ga prosi za nas, da bi nam naklonil svoje milosti in dobrote, v kolikor so nam potrebne v dosego večnega zveličanja; predvsem pa posreduje pri nebeškem Očetu, da bi nam dal milost kesanja in odpuščenja.

Popolnejše molitve kot je ta, zlasti kadar je združena z daritvijo sv. maše, si ne moremo misliti, saj je tako vzvišena in mogočna, da naš um tega sploh doumeti ne more.

Približajmo se tudi mi Jezusu v tabernaklju, kadar hočemo posebno uspešno moliti. Z očmi žive vere glejmo nanj in združimo svojo slabotno, pomanjkljivo molitev z njegovo. V največji ponižnosti padimo pred njim na kolena in mu zagotavljajmo, da v zavesti popolne odvisnosti od Boga vse pričakujemo le po njegovem posredovanju. Ali se ne bomo na tako molitev lahko docela zanesli, zlasti še, če po svetem obhajilu božji Zveličar v našem srcu z nami moli! To se pravi moliti v imenu Jezusovem. Tako se dvojna molitev strne v eno, ki bo gotovo uslišana, če smo le res z Jezusom tesno zedinjeni. Zakaj nepremakljiva je obljuba Gospodova: »Resnično, resnično vam povem: če boste Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal« (Jan 16, 23). Kadar molim v Jezusovem imenu, hočem reči: o nebeški Oče, česar te prosim, tega te prav za prav prosim tvoj včlovečeni Sin. Kar boš dal, boš dal v prvi vrsti njemu. In ker ne moreš, da bi njega ne uslišal, tudi ne moreš, da bi mene ne uslišal (De Ponte).

Primera iz sv. pisma naj nas pouči, kako ljuba je Bogu taka molitev. Ko je umrl očak Jakob, so se njegovi sinovi bali, da se ne bi tedaj njihov brat Jožef maščeval nad njimi zaradi krivic, ki so mu jih bili prizadejali. V tem strahu so mu sporočili: »Preden je umrl tvoj oče, nam je zapovedal, da naj ti tole rečemo z njegovimi besedami: Prosim, pozabi pregreho svojih bratov, in greh ter hudobijo, ki so jo nad teboj storili. Tudi mi prosimo, da nam, služabnikom tvojega očeta, odpustiš to krivico.« S tem so hoteli reči: Če nam izkažeš to milost, jo izkažeš bolj očetu kot nam. V njegovem imenu te tega prosimo, ker nam je tako ukazal. In kaj je bila posledica te prošnje? Jožefa je tako omeščala, da je jokal, ko je to slišal in je brate tolažil, ter ljubeznivo in krotko ž njimi govoril. Odpustil jim je krivice, hkrati jim je pa naklonil tudi druge dobrote (I Moz 50).

Da bomo molili s popolnim zaupanjem, smo rekli, moramo biti zedinjeni z Jezusom. To se pravi, da moramo biti zedinjeni z njegovo voljo po ljubezni in pokorščini do njega in njegovih zapovedi. Le taka volja je ena volja z njegovo voljo, ki se iz nje rodi ono odlično zaupanje, o katerem piše sv. Janez: »Preljubi, če nas naše srce ne obsoja, imamo zaupanje v Boga; in karkoli prosimo, prej-

memo od njega, ker spolnujemo njegove zapovedi ter delamo, kar mu je všeč« (I Jan 3, 21 sl.). Sploh je to prva zahteva, če hočemo biti uslišani, da uravnamo svoje življenje po božji volji in se odpovemo grehu. To jasno sledi tudi iz molitve, ki jo je opravil Salomon ob posvečenju novega templja; v njej je večkrat ponavljal misel, da bodo tisti, ki bodo molili v svetem templju, le tedaj uslišani, če se spreobrnejo od svojih grehov in delajo zanje pokoro. Tako je molil med drugim: »Če se pregreše (Izraelci) zoper tebe in se razsrdiš nad njimi in jih izdaš sovražnikom, ki jih ujete peljejo v daljno deželo... in se spreobrnejo v svojem srcu... ter delajo pokoro in te prosijo v deželi svoje sužnosti rekoč: Grešili smo, hudo smo storili, krivično smo delali; in se vrnejo k tebi z vsem svojim srcem in z vso svojo dušo v deželi svoje sužnosti..., in te molijo... (obrnjeni) proti hiši, ki sem jo sezidal tvojemu imenu: ti usliši z nebes... njih prošnje in stori razsodbo in odpusti svojemu ljudstvu, če tudi je grešno« (II Kron 6).

Pri tej priliki bodi omenjeno še tole: Če ne moremo osebno pred Jezusa, lahko tudi v duhu pohitimo pred njega. Obrnimo se v iskreni molitvi proti bližnji cerkvi, v kateri se nahaja tabernakelj. Tako beremo v sv. pismu, da je tudi Danijel v babilonski sužnosti ob določenih časih molil, obrnjen proti Jeruzalemu (Dan 6, 10).

Če hočemo iskati zgledov za molitev v imenu Jezusovem, kje najdemo lepših kot v življenju svetnikov? Ti so pač globoko umevali, kaj je za nas Jezus v sv. R. Telesu in koliko moč ima molitev, opravljena v združenju z njim. Naj navedemo le en zgled iz življenja sv. Klemena Dvořaka. Ko je misijonaril v Varšavi, je nekoč trpel toliko pomanjkanje, da je sila priklopela do vrhunca. Tedaj je svetnik stopil po stopnicah oltarja prav do tabernaklja. Goreče proseč je potrkal: »Gospod, pomagaj! zdaj je sila.« In res kma'lu je prišla zaželena pomoč. Neznani gospod je prišel na samostansko porto in daroval izdatno vsoto. Cele vrste sličnih zgledov bi lahko navedli iz življenja sv. Don Boska, bl. Cottolengo in premnogih drugih, ki so iz lastne skušnje poznali moč molitve v imenu Jezusovem.

Kakor v tabernaklju Jezus neprestano moli, tako bo svojo gorečo molitev opravljal tudi sedaj, ko bomo ob Evharističnem kongresu svoje skupne molitve združevali z njegovo. Če bomo res skesani, z očiščenimi srci in v vsi ponižnosti slavili evharističnega Kralja, ni dvoma, da bo rosil neizmeren blagor od njega nad vso našo ljubo domovino. Jezusova in vse naše molitve se bodo zlile tako rekoč v eno samo mogočno skupno molitev, o kateri upravičeno upamo, da bo »predrla oblake in ne bo odstopila, dokler je Najvišji ne bo pogledal«. (Prim. Sir 35, 21.)

V. Čadež.

Lučko vere sem prižgal...

*Lučko žive vere
v srcu sem prižgal,
da bi tebi, Jezus,
jo za praznik dal.*

*V tabernakelj skrili si
svojo božjo moč,
da med nami moreš
biti dan in noč.*

*Pri večerji sveti,
Jezus, moje vse,
vsak dan smem prejeti
v svojo dušo te.*

*Reven in ubog sem, —
le srce imam,
to za večno lučko,
Jezus, tebi dam.*

Gregor Mali.

Novomašnikovo jutro

*Z jutranjo zarjo
misel je vstala,
v duši nemirni pokoja iskala,
v prošnjo, v molitev se je zatopila,
v sveto daritev se vsa je izlila.*

*Tam na oltarju
cvetke dehte:
Jezus me kliče na svoje srce!*

Gregor Mali.

Hvali, Sion, Rešenika!

Lepi so holmi v jutranji zarji,
ko jih ogrinja zlat pajčolan;
lepši so naši sveti oltarji,
kerub je vanje zaverovan.
Zemlja ob soncu dvignjena hodi,
sonce ob zemlji sije lepo:
HVALJENO BODI, SLAVLJENO BODI,
SVETO, PRESVETO REŠNJE TELO!

Jezus prihaja v jutranje goste:
Ljubi otroci, to je vaš dan!
K božjemu Srcu zbrali se boste,
kakor čebele v svätbeni panj!
Zemlja ob soncu dvignjena hodi,
sonce ob zemlji sije lepo:
HVALJENO BODI, SLAVLJENO BODI,
SVETO, PRESVETO REŠNJE TELO!

Mašnik pozdravlja jutranje svate,
vse bo zedinil angelski glas;
vabi uboge, vabi bogate,
zbira ob mizi verna se vas.
Zemlja ob soncu dvignjena hodi,
sonce ob zemlji sije lepo:
HVALJENO BODI, SLAVLJENO BODI,
SVETO, PRESVETO REŠNJE TELO!

Praznik Telesa Rešnjega sije;
v polju pšenični klanja se klas,
sprévod skrivnosten mimo se vije:
zlato nebo in biseri pas.
Zemlja ob soncu dvignjena hodi,
sonce ob zemlji sije lepo:
HVALJENO BODI, SLAVLJENO BODI,
SVETO, PRESVETO REŠNJE TELO!

Vstajajo ljudstva v slavo Resnice.
Kaj ji odpira src se in vrat!
Vžigajo v noči se plamenice,
v lučih odseva koča in grad.
Zemlja ob soncu dvignjena hodi,
sonce ob zemlji sije lepo:
HVALJENO BODI, SLAVLJENO BODI,
SVETO, PRESVETO REŠNJE TELO!

Zmučen bolnik se sklanja k pokoju,
pesem odmeva z ljubih livad;
tiho prihaja v radostnem soju
večni Vrtnar in večna pomlad.
Zemlja ob soncu dvignjena hodi,
sonce ob zemlji sije lepo:
HVALJENO BODI, SLAVLJENO BODI,
SVETO, PRESVETO REŠNJE TELO!

S. S.

Zvezda v temni noči

V temno noč življenja
zvezda mi žari;
zvezda ta si, Jezus
v sveti hostiji.

Sebe samega si
meni v hrano dal,
mojo vbogo dušo
za svoj dom izbral.

Kaj v zahvalo, Jezus,
podarim naj ti?
Lučka žive vere
v srcu mi gori.

Tebi jo darujem,
zate naj gori,
dokler ne prisije
zarja večnosti.

Gregor Mali.

Luč jim je v temo zasvetila

V globini svoje duše imamo z rahlimi, a neizbrisnimi črkami zapisano osnovno resnico našega življenja: ves si božji, Bog je tvoj izvor in tvoj cilj; čim bliže si Bogu, bliže si svoji sreči. Čim bolj hoče človek te črke izbrisati, tem bolj razločno se mu svetijo.

Bog, strahotno veliki in mogočni, pa obenem najnežnejše ljubeči in dobri: on je skrivnostni magnet naše duše, našega mišljenja in teženja. Tudi če bežimo pred njim, nas tisoč vezi veže nanj.

Zato je človeško srce od nekdanj hrepenelo, priti Bogu kar najbliže, ne samo z umom in srcem, marveč tudi s telesom. Od nekdanj je človek iskal čutne božje bližine, da bi ga videl s svojimi telesnimi očmi in imel zavest: prav tu pred menoj je zdajle Bog, gleda me in posluša, zanima se zame in za moje zadeve.

Zgodovina nam pripoveduje, kako so si narodi mislili božanstva navzoča v živilih in rastlinah, v drevesih in na skalah.

Zgodovina nam tudi poroča, da so si ljudje in narodi pravili pripovedke, kako je to ali ono božanstvo zapustilo svoje duhovno bivališče, privzelo človeško obliko, hodilo po zemlji in govorilo z ljudmi.

Človekovemu teženju, imeti Boga tudi na viden način pred seboj, je Bog že v stari zavezi ustrezal, zlasti ko je v podobi oblaka bival nad svetim šotorom.

V novi zavezi je pa Bog storil še vse več; tako se nam je približal, da tega človeško srce niti zaslutiti ni moglo. Postal je eden izmed nas ljudi, hodil je po naši zemlji, delal je in učil, govoril s prijatelji in znanci, bil truden in žalosten; razveseljevala ga je narava in dobra beseda; vsakdo je mogel z vsakršno zadevo in željo k njemu.

Jezusovo zemsko bivanje se je končalo na dan njegove smrti in njegovega vnebohoda. Po prečudni moči, ki jo je dal škofom in mašnikom, je pa tudi poslej vidno med nami; v presveti Evharistiji je tako zelo pri nas, da lahko s številkami in dolžinsko mero izrazimo, koliko je od nas do njega — do včlovečenega Boga, do njegove človeške narave, ki je na oltarju zakramentalno navzoča. Kot Bog je ob nas in v nas, da »v njem živimo, se gibljemo in smo«; pa se nam je tudi kot človek tako zelo približal, da ob vsakem tabernaklju lahko rečemo: tukaj je, pri meni je in jaz sem pri njem. Pri Bogu!

Z Baragovo knjigo »Dušna paša« v roki so Bogu govorili naši dedje in naše babice:

»O neizrečena skrivnost v presvetem Zakramentu! Ne moremo je doumeti. Serafi je ne razumejo. Kako zasluži človek, da ti toliko storiš zanj, o dobrotljivi in usmiljeni Jezus?»

Milostno si nas odrešil, za nas si dal svoje življenje, tvoje neskončno zasluženje nam je odprlo nebo. Ljubi Jezus! Da nam daš večno srečo, si bil pripravljen prestati smrt.

Praden si zapustil svet, si nam pa, o Jezus, namenil še več. Dal si nam sveti Zakrament, samega sebe si nam podelil. Tukaj v svetem Zakramentu živiš; ponižno te tukaj molimo.

O velike skrivnosti! Na tem prestolu kraljuje Jezus!

Ti si tukaj pričujoč pod podobo kruha. Tukaj je nedolžno Jagnje! Jezus, ti tukaj živiš!»

Na videz preprosti in samo po sebi umljivi stavki. Pa se tudi v posmrtni blaženosti ne bomo mogli do dna zavedati, kakšno srečo nam izražajo. O evharistični

Emanuel — »Bog z nami«, naj ti bo letošnji ljubljanski Evharistični kongres vsaj majhno priznanje naše hvaležnosti, da bivaš tudi po Jugoslaviji, tudi po slovenskih cerkvah, cerkvicah in kapelah! Ti včlovečeni Bog, ki si ustvaril narode in jezike: ti nas poslušaj in uslišuješ, ko v mili materinščini govorimo pred teboj in s teboj. Slovensko besedo že več ko tisoč let poslušaj, o včlovečena Beseda! Hvala ti!

* * *

V zgodovini zdravniške vede je s častnimi in slavnimi črkami zapisano ime Niels Stensen. Ta veliki učenjak, zdravnik je bil z Danskega. Neštetim je z roko in nožem rešil življenje; s svojimi zdravniškimi spisi je pa pomagal graditi temelj, ki se je na njem razvila današnja zdravniška veda in spretnost.

Kdo bi mislil, da je tudi tega slovečega zdravnika prav presveta Evharistija iz krivoverstva poklicala najprej v katoliško Cerkev, potem pa še k mašniškemu in škofovskemu posvečenju! Kako se je to moglo zgoditi?

Iz danske prestolice (Kopenhagen) je bil doma. Pod spretnim vodstvom vseučiliškega profesorja Tomaža Bartholina se je že v domovini učil anatomije, potem je to zdravniško prakso proučeval tudi v Amsterdamu, Parizu in Italiji. Od doma je bil veren protestant, v tujini je pa vera njegove mladosti prišla v velike nevarnosti. Toda bil je preveč resen in globok, da bi ga moglo premagati brezverje. Že pogled na človeško srce in druge dele človeškega telesa mu je krepil prepričanje, da tak umotvor, kot je človeško telo, ni nastal brez vsega in slučajno, ampak je učinek neizmerno umnega in dobrotljivega Stvarnika.

Včasih se je kar zgrozil, ko je slišal ali čital, kakšne zmote so nekateri, ki so uživali znanstveni sloves, širili pod krinko znanosti. Resnobni Niels Stensen je brž ločil med pravo znanostjo in med varljivim videzom.

Bil je protestant, a ga je vznemirjalo vprašanje: kako morejo oni, ki so v 15. in 16. stoletju začeli učiti novo vero, imeti vsi prav, ko se vsak od njih sklicuje na Sv. pismo, toda vsak ga po svoje umeva in razlaga? Saj je resnica vendar samo ena in saj morejo imeti besede božjega razodetja samo en pravi smisel! Začel je motriti krščanske verske družbe in opazovati katoliško Cerkev. V Parizu in Italiji je imel dovolj prilike, da se je oproščal protestantskih predsodkov svoje

domovine in gledal katoliške trditve v njih resnični luči. Prav posebno ga je ganila katoliška dobrotelost. Nekateri njegovi katoliški znanci in prijatelji so tako svetniško živeli, da si je večkrat dejal: njih verske smernice ne morejo biti zmotne, saj zmota ne more trajno roditi sadov svetništva.

V Italiji je bil nastavljen v Firencah kot dvorni zdravnik. V mestu Livorno je prvič v življenju videl katoliško procesijo sv. Rešnjega Telesa. Ves se je vznemiril ob misli: »ali se res vse te množice v tem mestu in po širnem katoliškem svetu motijo, ko po božje molijo Evharistijo? Ali je v njej samo kruh, kakor menimo mi protestantje? Ali smo pa morda mi protestantje zašli na krivo pot zmote?«

Veliko se je razgovarjal s katoliškimi izobraženci. Najrajši je pa govoril z redovnico, ki je stregla bolnikom v njegovi bolnišnici. Njene preproste, a iskrene besede so ga pripravile do tega, da se je ob petkih postil na čast Jezusovemu trpljenju, in ob sobotah na čast Materi božji, ki je pa protestantje ne častijo.

Skoro nemogoče pa se mu je zdelo, zapustiti vero svoje domovine, vero svoje družine, vero svoje matere. Nekoč mu je rekla pobožna soproga italijanskega poslanika Arnolfinija: »O ko bi mogla darovati svojo srčno kri za to, da bi vi spoznali, da ste dolžni iti za pravim spoznanjem in postati katoličan! Boga kličem za pričo, da ta hip rada darujem svoje življenje za vaše zveličanje.«

Boleče ga je presunila ta izjava dobre katoličanke. Toličke ljubezni do Boga in do bližnjega v svojem življenju še ni videl. Začel se proučevati cerkvene očete in v njih spoznavati zlasti vero prve Cerkve o Jezusovi navzočnosti v svetem Rešnjem Telesu. Že prej je znal grško, zdaj se je naučil še hebrejsko, da je Sv. pismo stare zaveze lahko čital iz hebrejskega izvornika, novo zavezo pa iz grškega ter bil še tembolj obvarovan pred zmoto in pred zmotnim umevanjem božjega razodetja. Iz tega temeljitega čitanja Sv. pisma je doznal, da ga katoličani pravilno prevajajo, protestantje pa napačno.

Zadnje dvome mu je razpršil duhovnik-jezuit Savignani (Savinjani). Spoznal je, da je samo katoliška Cerkev v posesti polne in neskaljene Kristusove resnice.

Pa vera ni samo stvar razuma, ampak je še bolj delo volje in pa božje milosti. Na večer Vernih duš je božja roka krepko prijel plemenitega Nielsa Stensena in ga povledla k luči sv. vere.

Gospa italijanskega poslanika Arnolfinija se je tistega večera zopet dalj časa razgovarjala z njim, da bi ga pripravila k priznanju katoliške resnice. Pa je videla, da je še vedno neodločen. Tedaj je nevoljna zaklicala: »Gospod, najini pogovori so imeli le ta namen, da bi vam pomagali do večnega zveličanja. Ker se pa ustavljate krščanski resnici, bom prekinila z vami vse razgovore. Ni vam treba več priti k meni, ako se ne odločite, da postanete katoličan!« Potem je v molitvi proseče obrnila oči proti nebu.

Ta odslovitvev je Stensena zadela ko blisk. Šel je iz poslanikove palače; v njegovi notranjosti je burno valovilo.

Na cesti je naletel na jezuitskega duhovnika Savignanija pa je šel z njim v samostan. Redovnik gre v knjižnico, da mu prinese še nekaj verskih znanstvenih knjig. Ko pa je Niels Stensen bil v njegovi sobici sam, ga je nenadoma obšla tako silna notranja luč in tolažba, da je dušil solze ganjenosti. Ko se redovnik vrne v sobo, mu Stensen pove, da sedaj ne potrebuje nikake knjige več, ker resnico jasno vidi in hoče iti za njo.

Redovni prijatelj ga je objel ter se Bogu glasno zahvalil.

Na praznik Brezmadežne je sloveči danski zdravnik - učenjak odmolil katoliško veroizpoved in bil kakor preroben. »Na veke bodi hvaljeno Gospodnje ime, ker me je poklical k luči, iz smrti k življenju!« je radostno zaklical.

Po svojem spreobrnjenju je sveto živel. Mnogo je molil. Odrekel se je vsemu posvetnemu veselju in se na vse načine mrtvičil. Postal je velik prijatelj in podpiratelj ubogih. V starosti 37 let je postal duhovnik. Ne dolgo zatem je postal škof v nemškem mestu Hannover in apostolski vikar za severne misijone. Napisal je več knjig in vzbujal z njimi v Nemčiji in v rodni Danski veliko pozornost. Imel je pa šele 48 let, ko ga je Gospod poklical k sebi. Njegove zemske ostanke je dala knežja družina prepeljati v Firence, kjer ga je bil zadel prvi žarek spreobrnjenja. Iz božjega Sonca — Evharistije je bil izšel ta svetli žarek.

Telesnemu zdravniku Nielsu Stensenu je božji Zdravnik ozdravil in okrepčal dušo. Potem je Stensen z besedo in pisanjem dokazoval in na podlagi lastne skušnje prepričeval, da prava znanost ne vodi od Boga in katoličanstva, marveč vodi od premičrti k razodeti resnici, saj sta naravna znanost in božje razodetje duhovni hčerki istega Boga, Očeta luči.

Po ameriškem svetovnem Evharističnem kongresu v Čikagu so poročali listi, kolikim je kongres bil pobuda za povratek k veri in za prestop v katoliško Cerkev. Naj bi se moglo to reči tudi o letošnjem ljubljanskem Evharističnem kongresu! Tudi med našim narodom je — žal — ne

majhno število takih, ki so se odvrnili od Boga in božje Cerkve. Naša tiha molitev naj gre zanje k Bogu-Razsvetljevalcu, da bi še oni spregledali in se na kolena vrgli pred evharističnim Jezusom, ki je tudi njihov Bog, Lastnik in Odrešenik.

Dr. Fr. Jaklič.

Ministrski predsednik častilec sv. Rešnjega Telesa — svetnik

Dne 6. julija, leta 1535 je umrl kot žrtev stanovitnosti v veri in zvestobi do svete katoliške Cerkve véliki državnik, angleški kancler Tomaž Moore (izg. Mor). Ob 400 letnici smrti je sveti oče Pij XI. njega in tudi kardinala Fisherja, ki sta oba prestala mučeniško smrt, prištel slovesno med svete.

Pred Evharističnim kongresom smo; zato je tembolj primerno, da se seznanimo z novima svetnikoma, saj je bil Tomaž Moore tudi velik častilec sv. Reš. Telesa, saj je tako globoko pojmoval vzvišenost in neskončno ceno svete maše.

Tomaž Moore se je rodil v Londonu l. 1480. Oče mu je bil višji državni uradnik, ki je svoje otroke krščansko vzgojil. V 18. letu je šel Tomaž na vseučilišče v Oxfordu. Kot visokošolec je bil vsak dan pri sveti maši in je večkrat tudi ministriral. Zaslovel je kmalu kot pravni strokovnjak, zato je bil že s 24. letom izvoljen za poslanca. Svoje znanje je še spopolnil v Parizu in Louvain-u. L. 1523 je bil izvoljen za predsednika državnega zbora; kmalu nato mu je kralj poveril službo državnega kanclerja.

Četudi je postal najvišji kraljevi uradnik, je hodil še vedno tudi ob delavnikih k sveti maši. V čast si je štel, če je mogel kedaj streči pri oltarju. V družbi odličnih gospodov je pogumno izjavil: »V večjo čast mi je, če morem biti ministrant pri oltarju božjem, kot če sem minister na dvoru svojega kralja.« Tomaž Moore je bil pač cel katoličan. Tudi v ječi si je vsako nedeljo nadel lepo obleko. Čuvaj je menil: »Saj vas nihče ne vidi.« Toda Tomaž ga je zavrnil: »Te ga ne storim zaradi ljudi, marveč zaradi dneva Gospodovega.«

Kmalu je prišel zanj čas preizkušnje. Angleški kralj Henrik VIII. je zavrgel svojo pravo ženo Katarino Aragonsko in hotel vzeti drugo — neko dvorno damo Ano Boleyn. Obrnil se je sicer od papeža, da bi v to privolil. Toda papež tega ni smel in ni mogel storiti; kajti zakon, ki je pravilno in veljavno

sklenjen, se ne da razvezati, in tudi papež tega ne more storiti.

Henrik je pa v svoji strasti hotel na vsak način svoj namen doseči. Proglasil je zato novo »angleško cerkev«, sebe pa za poglavarja te ločine. Odrgral je torej Anglijo od katoliške Cerkve, dal razveljaviti svoj prvi zakon in vzel Ano za ženo. Od svojih državljanov je zahteval, naj priznajo novo cerkev in njega kot verskega poglavarja.

Hudi časi so prišli tedaj nad Anglijo; kajti prešuštni Henrik je rabil silo proti vsem, ki so bili stanovitni v veri. Umoriti je dal 20 škofov, 500 redovnikov, 38 učenjakov, 12 vojvodov in knezov ter veliko mož in žená iz vseh stanov.

Med njimi sta bila tudi kancler Tomaž Moore in kardinal Fisher. Kanclerja je namestoval kralj omeščati z ječo. Pošiljal je k njemu razne osebe, tudi hčerko Margareto in ženo, da bi ga pregovorile. Ostal je značaj. Žena ga je rotila, naj se vda vsaj z ozirom na družino, da ne bo izgubila očeta. Toda kancler jo ljubeznivo vpraša: »Kaj meniš, draga Alice, koliko časa bi utegnila jaz in ti še skupaj živeti?« Žena pravi: »Lahko še kakšnih 20 let.« — »Glej,« odgovori kancler, »če bi bila rekla kakšnih 1000 let, bi vsaj nekaj pomenilo. Toda zaradi teh 20 let naj zapravim srečno večnost?!« In Tomaž je šel v smrt. Misel na večnost ga je rešila. Od šestih žená, ki jih je kralj zaporedoma jemal, je dal dve pregnati, dve pa obglaviti. 19. maja 1536, torej leto dni po mučeniški smrti Tomaža Moorea in kardinala Fisherja, je bila obglavljena Ana Boleyn.

Katoliška Cerkev je dala v Mooreu velikega svetnika-mučenika, državniki pa odličnega vzornika, značaj-moža, ki naj bi ga posnemali. Vsi verni katoličani se pa učimo od svetega Tomaža, ljubiti in ceniti najsvetejšo daritev, da bomo z veseljem, s pravo vnemo in tudi y velikm pridom navzoči pri sv. maši ne le ob nedeljah in praznikih, marveč — če le mogoče — tudi ob delavnikih.

Sv. obhajilo po vzhodnem obredu

Resno preprost in globok je obhajilni obred v našem zapadnem, rimskem bogoslužju. Lep in pomemben je pa obhajilni obred tudi v vzhodnem bogoslužju, ki ga uporabljajo tudi naši južni in vzhodni slovanski bratje, katoliški in pravoslavni. Že sveta brata Ciril in Metod sta ta obred prevedla v milo materinščino naših pradedov. Tudi ta obred, ki je nastal in se razširil takrat, ko še ni bilo cerkvenega razkola na Vzhodu, ima mnogo lepih, značilnih molitev in obrednih dejanj; zato je prav, če ga našim bravcem razložimo.

Delí se obhajilo po vzhodnem obredu samo med sv. mašo; le bolnikom se nosi izven maše na dom. Tako je torej na vzhodu dosledno izpeljana misel, da je sv. obhajilo daritveni obred in spada torej notranje k daritvi, saj naroča sv. Pavel: »Kolikorkrat jeste ta kruh, oznanjate smrt Gospodovo«. In sicer prejemajo po vzhodnem obredu sv. obhajilo v obeh podobah kruha in vina. Hostija je štirioglasta, bolj debela ko naše, iz kvašenega kruha; vanje je vtisnjen grški napis IC XP NIKA, to je: Jezus Kristus zmaguje, kakor so se kristjani včasí med seboj pozdravljali.

Pri sv. daritvi po očenašu moli vzhodni svečenik za obhajance:

Zahvaljujemo se ti, nevidni Kralj, ki si vse ustvaril s svojo neizmerno močjo in si v bogastvu svoje dobrote vse iz nebivanja poklical v bivanje. Gospod, ozri se z nebes na nje, ki priklanjajo pred teboj svoje glave, kajti niso jih priklonili pred mesom in krvjo, marveč pred teboj, strašnim Bogom. Ti torej, Gospod, razdeli nam vsem te darove, vsakemu po njegovi potrebi.

Potihem nadaljuje:

Gospod Jezus Kristus, Bog, ozri se s svojega svetega bivališča in s prestola slave svojega kraljestva in pridi, da nas posvetiš, ki stoluješ z Očetom in si tukaj nevidno z nami, ter nam izkaži milost, da nam tvoja vsemo-gočna roka podeli tvoje prečisto Telo in dragoceno Kri.

Kakor pri nas, se trikrat trka na prsi in vzklika:

Gospod, bodi milostljiv meni grešniku!

Svečenik dvigne Najsvetejše in reče:

Sveto svetim!

Potem razlomi sveti Kruh na štiri dele in moli:

Lomimo in delimo Jagnje božje, Sina Očetovega, njega, ki se pri lomljenju ne razdeli, ki ga vsekdar jedo, pa nikdar ne použijejo, ki marveč posvečuje vse, ki so ga delčni.

Košček sv. hostije spusti v kelih, rekoč:

Polnost vere Svetega Duha.

Zdaj pristopi diakon k svečeniku in ga prosi, naj mu poda košček sv. Rešnjega Telesa na dlan, ki si jo je poprej otrl z gobo.

Nato oba tiho opravita tole lepo pred-obhajilno molitev:

Verujem Gospod, in izpovedam, da si ti zares Kristus, Sin živega Boga, ki si prišel na svet, da zveličaš grešnike, katerih prvi sem jaz.

Sprejmi me danes, Sin božji, da se udeležim tvoje skrivnostne večerje, kajti ne bom izdal skrivnosti tvojim sovražnikom niti ti dal poljuba kakor Judež, ampak se ti izpovedam kakor razbojnik: Spomni se me, Gospod, ko prideš, v svojem kraljestvu!

Naj mi ne bo udeležba tvojih svetih skrivnosti, Gospod, v sodbo ali obsodbo, marveč v dušno in telesno zdravje.

Verujem, Gospod, in izpovedam, da je to, kar prejmem, resnično samo tvoje prečisto Telo in resnična sama životvorna Kri; izkaži mi milost, da ju vredno prejmem v odpustenje svojih grehov in v večno življenje.

O Bog, bodi milostljiv meni grešnemu!

O Bog, očisti me grehov in se me usmili. Brez števila sem zagrešil, Gospod; odpusti mi!

Zdajci se mašnik obhaja s sv. hostijo in moli:

Z dragocenim in presvetim Telesom našega Gospoda, Boga in Zveličarja našega, Jezusa Kristusa, se obhajam jaz, nevredni služabnik božji (izreče svoje ime), duhovnik, v odpustenje svojih grehov in v večno življenje. Amen.

Tudi diakon zaužije z dlani sv. hostijo.

Mašnik se s podobnimi besedami obhaja tudi s sv. Krvjo. Tudi diakonu poda kelih, da se obhaja iz njega. Potem oba rečeta:

To se je dotaknilo mojih ustnic in bo izbrisalo moje krivice ter očistilo moje pregrehe.

Zdaj pride obhajilo vernikov. Diakon strese male svete hostije s pozlačenega krožnika v kelih, se obrne k ljudstvu in govori:

Pristopite s strahom božjim, z vero in ljubeznijo!

Zbor poje:

Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem, Gospod Bog, ki se nam je razodel!

Mašnik blagoslovi obhajance z Najsvetejšim in poje:

O Bog, reši svoje ljudstvo in blagoslovi svojo dediščino!

Obhajanci se bližajo, roke imajo preko prsi prekrizane. Spoštljivo poljubijo svete podobne na steni, ki loči cerkev od svetišča, in se postavijo drug za drugim. Na srebrni žlički jim duhovnik podaje v usta sv. hostijo, omočeno v sveto Kri. Zbor poje obhajilne vzklike.

Po obhajilu moli mašnik potihem:

O Bog, dvigni se nad nebesa in tvoja slava naj se razširi po vsej zemlji. Blagoslovljen bodi naš Bog, vsekdar, sedaj in vedno in na veke vekov!

Zbor poje v imenu obhajancev:

Naj se napolnijo naša usta s tvojo hvalo, Gospod, da bomo prepevali tvojo slavo, ker si nam izkazal milost in smo postali deležni tvojih božjih; nesmrtnih in životvornih skrivnosti. Utrdi nas v svoji svetosti, da se bomo vse dni učili tvoje pravice. Aleluja. (Trikrat.)

Diakon in zbor izmenoma molita:

Kvišku misli! Mi, ki smo prejeli božje, prečiste, nesmrtnne, nebeske in životvorne, pretresljive skrivnosti Kristusove, se vredno zahvaljujemo Gospodu.

Gospod, usmili se!

Ko smo prosili, da bi bil ves dan popoln, miren in brez greha, izročamo sami sebe, drug drugega in vse svoje življenje Kristusu Bogu.

Tebi, Gospod.

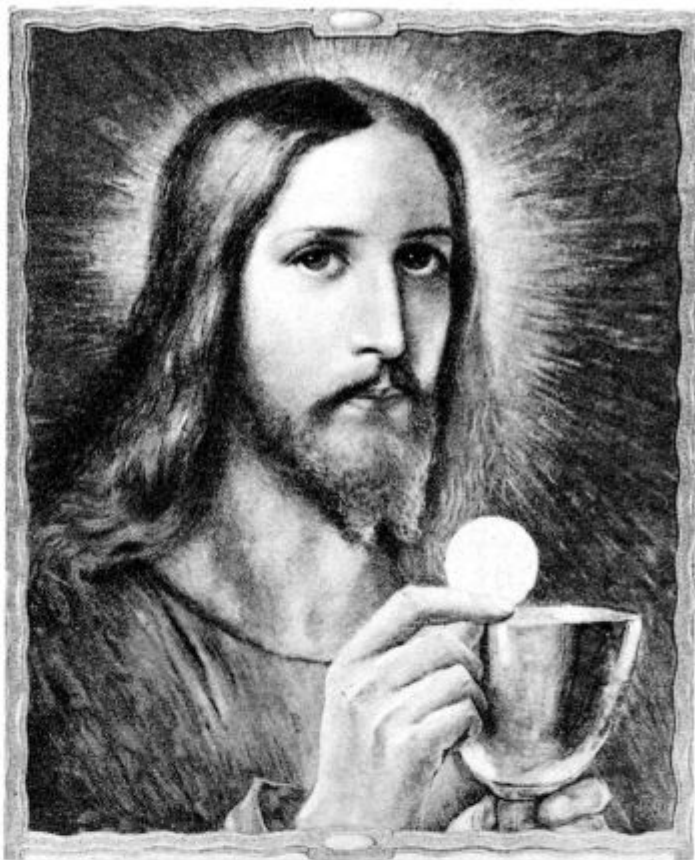
Nato pa izmoli svečenik potihem zahvalno molitev:

Zahvaljujemo se ti, Gospod, ki človeka ljubiš in delaš dobro našim dušam, da si nam tudi na današnji dan dal biti deležnim tvojih nebeskih, nesmrtnih skrivnosti: vodi našo pot, utrdi nas vse v svojem svetem strahu, varuj naše življenje, učvrsti naše stopinje, po molitvah in priprošnjah slavne Bogorodice in vedno Device Marije in vseh tvojih svetih. Ker ti si naše posvečenje in tebi pošiljamo slavo, Očetu in Sinu in Svetemu Duhu.

Diakon zapoje s pevci:

Pojdimo v miru.

V imenu Gospodovem.



„Vzemite in jejte...“

Svečenik pa opravi tole krasno zaključno molitev:

Gospod, ki blagoslavljaš te, ki te slave, in posvečuješ tiste, ki vate upajo: reši svoje ljudstvo in blagoslovi svojo dediščino.

Ohrani polnost Cerkev; posveti nje, ki ljubijo lepoto tvoje hiše!

Daj po svoji božji moči slavo njim v povračilo in ne zapusti nas vseh, ki vate zapujemo.

Daj mir svetu, ki si ga ustvaril, svojim Cerkvam, svečenikom, vsemu ljudstvu; kajti vsak dober dar in vsako popolno darilo je od zgoraj in prihaja od tebe, Očeta luči. Tebi pošiljamo slavo, zahvalo in poklonitev, Očetu in Sinu in Svetemu Duhu.

Zbor pa še trikrat zapoje in sklene skupno poobhajilno pobožnost:

Blagoslovljeno bodi ime Gospodovo, sedaj in na veke!

Dr. Fr. Jaklič.

Lepa poteza današnje katoliške dijaške mladine je eharistično in liturgično usmerjenje. Današnja mladina se ne zadovolji več s tako zvanim krščanstvom iz navade.

O skopuhu beremo takole označbo: Skopuh je kakor kljuse, ki vozi vino, pije pa vodo; je kakor

osel, ki je natovorjen z zlatom, žre pa pusto travo. Skopuh ima polne omare, ključ do njih ima pa satan.

Kje se izve resnica? Nekdo je takole odgovoril: V cerkvi, od otrok in norcev, od pijanih oseb in tam, kjer se ljudje prepirajo.

Izpred večne luči

7. Večno življenje.

Gedeonova vojska je našla svoje pojasnilo. O, ti moj ljubi sosed, dobro je res takole včasih poslati svoje ljudi na božjo njivo Sv. pisma. Saj ga res premalo poznamo, premalo čislamo. Današnji čas je pač čas hlastanja za praznimi in raznimi užitki, noče pa biti čas resnega dela. Kaj hočemo!

Toda naletel si pa le. Saj vem, da ne boš povedal, preveč si molčeč, preveč sam zase, preveč zapet. Tiste tri nagajivke, saj

»Mana, rada bi me spravila v zadrego, pa ne bo šlo. Kaj pa če bi jaz tebe?«

Povesila je svoj obraz, na katerem se je že bralo zmagoslavje. Zaskrbelo jo je, da bo pred tovarišicami osramočena. Ali v zadrego spraviti se še ne pravi osramotiti. Saj celo bedak lahko spravi v zadrego učenjaka. Mana pa ravno bedak ni bila. Pa jo je le malo zaskrbelo.

»Mana, ali veš, kaj se pravi poznati Jezusa Kristusa?«



*Ljubi Jezus, zahvalim te,
da si prišel v moje srce*

veš, katere so bile: Tratovčeva Liza, Prisojnikova Mana in Drobnjakova Meta so te skušale ujeti.

»Gospod,« je pričela Liza svoje zvito delo, »vi vedno pravite, da je naš Učenik navezal pravico do večnega življenja na s v. obhajilo. Ali je to res?«

»Res. Kolikokrat bom pa še pripovedoval, kako je zapisano. Črno na belem najdemo v Sv. pismu zapisano besedo, da ne bo umrl, kdor bo jedel od tistega kruha, ki ga bo Jezus svetu pripravil. In kdor ne bo umrl, ta bo živel, večno živel. Ali ne?«

»Hihih!« se pritakne zraven Mana, »jaz sem pa drugače brala. Ker ste rekli, da je prav, če beremo evangelijsko knjigo ali pa zgodbe sv. pisma, sem pa res brala in našla tam zapisano: »To pa je večno življenje, da poznajo tebe, edinega pravega Boga in katerega si poslal, Jezusa Kristusa.« Kaj pa je to?«



Jezus, blagoslovi nas!

»Seveda vem. Če vem, da je Jezus Kristus Sin božji, da je Bog in človek skupaj, da je naš Odrešenik, potem ga gotovo poznam.«

»Tako, no. — Precej površno je tvoje poznanje.«

Zardela je. Da bi bilo njeno znanje površno! Saj je bila v šoli vendar vedno med prvimi. In za znanje veronauka so bili zapisani vedno najboljši redi. In sedaj ta kar malo poredna opazka!

»Poznati Jezusa,« je nadaljeval moj sosed, »to se ne pravi samo verovati in vedeti, kdo je Jezus Kristus; to je samo majhen drobec našega znanja in poznanja. Treba je iti bolj na globoko. Treba je vedeti, kaj je on delal, učil, govoril, treba je poznati vso zgodbo njegovega življenja. Ker smo ravno v časih, ko se večkrat imenuje ime našega prejšnjega višjega pastirja, bi ti priporočal njegovo knjigo, »Me-



Slika Marije pomočnice na Brezjah

sija« ji je ime. Ta te bo gotovo dodobra seznanila z Jezusom.»

»Saj sem jo že brala.«

»Kolikokrat? Sem prav radoveden.«

»Enkrat. Takrat, ko smo jo dobili od Mohorjeve družbe.«

»Premalokrat. Vidiš, to je naša velika napaka, da takele in podobne knjige pre-

beremo enkrat, potem pa morajo romati v kot, in prah jih začne pokrivati; to, kar si v tistih hipih od njih dobila, pa pokrije pozaba. Če bi takole knjigo tudi desetkrat prebrala, bi ne bilo nič odveč.«

»Kdor Jezusa dobro pozna, mora tudi vedeti, da je njemu dana vsa oblast, da njegova moč do danes ni nič prikrajšana

in pot od poznanja do sv. Rešnjega Telesa ne bo nikomur tako dolga, da bi je ne mogel prehoditi. Kdor pozna Jezusa, ve, da je sv. Rešnje Telo njegovo delo, in zveza med sv. Rešnjim Telesom in med poznanjem mu bo kmalu jasna.«

»Pa, gospod, je še nekaj drugega,« se pritakne vmes Drobniakova. »Našla sem zapisano, da je naš Gospod nekemu mladeniču rekel, naj spolnjuje zapovedi, če hoče priti v večno življenje. Pa neki učenjak postave je dobil podoben odgovor. In ko sem bila pred enim tednom za botro,

sam povedal: 'Kdor me ljubi, bo mojo besedo spolnjeval. Kdor me ne ljubi, mojih besedi ne spolnjuje. In besede, ki jih slišite, niso moje — človeške — ampak Očetove, ki me je poslal — torej božje.' In v vrsto božjih besedi spadajo tudi besede božjih zapovedi. Kako se ti pa zdi, ali je božje zapovedi lahko spolnjevat?«

»Lahko!«

»Kakor se vzame. Lahko, ker jih je nam narekovala božja ljubezen. Težko pa, ker zadenemo na toliko zaprek. Naš napuh nas neštetokrat zapelje na napačna pota.



Blagoslovljenje bolnikov s sv. R. T. v Lurdu

ko so krstili Tominčevega otroka, sem tudi slišala podobno besedo.«

»Že prav, Meta, že prav, da si me tudi na to opozorila. Kristusova beseda je čisto pravilna.«

»Ampak o sv. obhajilu ni tu nobene besede.«

»To te torej moti. Le počakaj, bova že našla pravo pot.«

»Pa sem res radovedna.«

»Če bi te Jezus sedajle vprašal, ali ga ljubiš, kakor je nekaj sv. Petra, kako bi mu odgovorila?«

»Da ga ljubim. Kako pač drugače?«

»In kako bi to ljubezen dokazala?«

To vprašanje je prišlo malo preveč nepričakovano. Meta je osupnila. Seveda je lahko iz knjige brati ali na pamet deklamirati. »Moj Bog, ljubim te nad vse.« Ljubezen je sestra vere in kakor je vera brez del mrtva, tako tudi ljubezen brez del ničesar ne pomeni. Mrtva ljubezen, kaj hočemo z njo!

»No, čakaj dušica, ti bom pa malo pomagal. Jezus hoče živo ljubezen. In je zato

Tam v davnih dneh, pred Kristusom že je bilo zapisano: 'Vedi in glej, kako hudo in grenko je, da si zapustil Gospoda svojega Boga in da se ga nič več ne bojiš, pravi Gospod vojnih trum. Od nekaj si strl moj jarem, moje zveze si raztrgal in rekel si: Ne bom služil.' Vreden pomočnik našemu napuhu je svet s svojim slabim zgledom. Kolikokrat sami sebe peremo in gladimo, češ da drugi tudi kolnejo, da kradejo bližnjemu dobro ime, poštenje in premoženje, zdravje in življenje, pa se jim nič ni zgodilo. Zvest sotrudnik obema, nam in svetu, je pa hudobni duh, ki ne miruje in še danes hodi okoli in išče svojih žrtev.«

»Nehajte! Kar strah me je.«

»Pa ne smem nehati. Kar smo začeli, bomo nadaljevali in dokončali. Sredi dela prenehati je najbolj nevarno.«

»Pa naj bo. Samo nikar tako hudo.«

»Nič hudega ne bom povedal. Veš pa, da imamo besedo Gospodovo, ki pravi, da brez nje ne moremo ničesar storiti. To bi se lahko reklo, da imamo Gospodov zgled; kar lepo po njem se ravnajmo in za

nas bi moralo biti dovolj. Lahko bi se reklo, da imamo njegovo besedo; delajmo kakor nam govori Gospod in za nas bi moralo biti dovolj. Nauk, da je Bog povsod pričujoč, bi nam moral biti dovolj. Za božjo ljubezen pa vse to ni dovolj; božja ljubezen je in ostane, za vse čase neskončna. In ta božja ljubezen nam pomaga s svojo milostjo. Gospod nam hoče biti v vidni podobi ne samo Učenik, ampak tudi Pomočnik. Zato pa najdeš v vrsti, kjer se naštevajo milosti sv. obhajila tudi tisto, ki pravi, da nam sv. obhajilo zmanjšuje

grešno nevarnost; morebiti pričakuješ kar čudeža s svojim poboljšanjem; morebiti odlašaj vsak napredek v boljšem življenju in si misliš, da boš to še vse lahko naredila, samo malo pozneje; morebiti si preveč brezbrizna, preveč površna, preveč tjavendan, kakor se izražamo. In še so pota, ki govore o našem oviranju, da milost ne more prav delovati. Ali naj res pričakujemo čudeža, sodelovanje pa odklanjamo?»

Molčala je Meta, Liza ji je pomagala in Mana jima je delala družbo. Vi mislite



Lurška bazilika razsvetljena ob sklepu svetega leta, 27. aprila 1935

hudo nagnjenje, da nas varuje smrtnih grehov in da nas potrjuje v ljubezni do Boga. Kar sem hotel dokazati: Spolnuj zapovedi. Bog pa ti bo pomagal.«

»Pa kako, da teh milosti kar nič ne čutim? Čudno!«

»Ali si morebiti tudi ti med tistimi?«

»Med katerimi?«

»Med tistimi, ki delajo milosti ovire, da govorim s papežovo besedo.«

»Saj niti ne vem, kaj se to pravi.«

»Poglej jo, no! Še tega ne ve!«

»Res ne vem.«

»Morebiti prepuščaš vse delo dobremu Jezusu, sama pa niti z mazincem ne migneš, da bi bila boljša; morebiti se namenoma precej po sv. obhajilu podajaš v

seveda, da je vsaka dobila, kar je iskala. Vi sodite. Vi obsojate. Nikarte!

Imeli smo samo prav lep verski razgovor, ki smo iz njega spoznali, kako lahko vse obljube, v katerih nam je zagotovljeno večno življenje, spravimo v zvezo z Najsvetejšim.

Večno življenje! Neprecenljivi dar našega Gospoda, hrepenenje vseh plemenitih duš, strah vseh, katerim je Kristus tuj! Tvoj temelj in tvoja korenina pa je v tabernaklju, od tam prihaja v naše duše. Kristusa spoznavati, njegovo voljo spoljevati, v sv. obhajilu pa zajemati pomoč: to so pota večnega življenja, večne sreče, srečnega vstajenja.

»Pa z Bogom, Meta, Liza in Mana!«

»Z Bogom!«

J. Langerholz.

Nekateri imajo sila čvrste in močne želodce, samo resnice ne morejo prebaviti.

Če bi mogli misli fotografirati, bi se morali diplomati povečini odreči svojim službam.

Kdor nima velikih korakov, ne more z modo korakati.

Dokler živiš, se moraš učiti živeti.

Vse je bežno, samo kar je večnostno, važno. Kdor se hoče povzpeti v nebesa, mora zemljo pod seboj imeti.

Kar najprej v sod pride, po tem vedno diši. Neobdelana njiva ne bo dala zrnja.



III. EVHARISTIČNI KONGRES

28-30. JUNIJA 1935

»Glejte, svoj obed sem pripravil.« Ko je Jezus zopet govoril v prilikah je rekel: »Nebeško kraljestvo je podobno kralju, ki je napravil svatbo svojemu sinu... Poslal je svoje služabnike z naročilom: 'Povejte povabljenim: Glejte svoj obed sem pripravil...'« (Mt 22, 4.) — Podobno kliče v teh dneh naš Odrešenik na evharistično slavlje, na evharistični obed našo mladino, naše može in fante, naše razumništvo, naše ženstvo, gospe in gospodične, žene in dekleta. Vsi smo povabljeni.

Misel na kongres je prežela vso našo domovino; vesplošno se je zapalil ogenj ljubezni do Jezusa, ki je med nami v sv. Rešnjem Telesu in čaka, da nas blagoslovi, da nas prepoji s svojo milostjo, da nas osreči, da nam vcepi svoj mir. Pozdravljeni vsi v imenu Gospodovem: vsi, ki se boste udeležili proslave! Pozdravljeni in potolaženi v istem imenu tudi vsi, ki iz opravičljivih vzrokov osebno ne boste mogli k armadi častilcev Jezusovih, v Ljubljano, pa boste v duhu in v ljubezni združeni z nami!

Pozdravno povabilo pa velja končno tudi onim, ki jih evharistično valovanje še ob enajsti uri ni zajelo, pa se morda v svojem neumevanju velikih, zveličavnih trenutkov še vedno izgovarjajo: »Čemu kongres! Saj imamo Jezusa v tabernaklju domače cerkve!« — Ali ne diši tako besedičenje raznih mlačnih kristjanov, ki jih tudi pred domačim tabernakljem ni videti, po oni skoposti, ki je bila v hladnem izrazu nesrečnega apostola: »Čemu ta potrata!...«

Zakaj kongres? To vprašanje je pač odveč po vsem tem, kar smo že slišali in brali v času dolge priprave. Če bi se še kdo upal tako vprašati, bi ga bilo treba zavrniti z nasprotnim vprašanjem: Ali veš, v kateri namen je postavil Gospod zakrament svetega Reš. Telesa? — Odgovoriti bi moral: Zato, da bi vedno bival med nami in da bi nam po tem zakramentu delil sadove svojega odrešenja. Sveta Evharistija je zakladnica, ki iz nje zajemamo in moramo zajemati vsi, če hočemo, da bomo ohranili življenje milosti. Vsekdar je veljalo in velja še danes, da je krščansko življenje tem lepše napredovalo, čimbolj se je gojilo češčenje presv. Reš. Telesa; hiralo pa

je vselej, kadar se je češčenje presvetega Zakramenta zanemarjalo. (Besede papeža Pija XI.)

Ker je pa moderni svet začel Jezusa v sv. Reš. Telesu zanemarjati, se je čutila potreba, da evharističnemu Gospodu izkažemo javno češčenje, javno priznanje v velikih prireditvah. Z veliko proslavo v narodovih središčih, po širokih trgih, cestah, stadionih hočemo izpričati, da je Kristus še vedno Kralj neba, Kralj svetá.

Z obširnimi pripravami na to proslavo, s sijajem ogromnega kongresa se navadno zga-nejo tudi srca mlačnih, površnih in celo zakrknjenih kristjanov, ki so poprej nemo in neobčutno hodili mimo cerkvá, in tabernaklja skoraj več poznali niso.

Danes, ko so vse skrivne sile na delu, da vihravo mladino, ki se v neizkušeni in v svoji lahkomišljenosti prerada oprijemlje vsega, kar jo zavaja v sanjavost, lahkoživost in opolzlost, trgajo od verskega življenja, je tembolj potrebno, da jo vodimo k studencu milosti, pred tabernakelj, k presveti Evharistiji. In vprav skupne, veličastne evharistične pobožnosti vsade v mlada srca neizbrisne spomine, vcepijo plamen ljubezni do božjega Učenika. Vsi se moramo zavedati, da bo duhovna obnova mladine došla le po Kristusu.

Evharistični kongres, pri katerem se bodo dvigale naše skupne molitve k Jezusu tudi za blagor domovine, za blagoslov in mir med narodi, bo okrepil vero in ljubezen do presv. Reš. Telesa v srcih vseh, ki bodo navzoči s pripravljenim srcem. Ogenj navdušenja ponesemo potem na domove, pa bomo delovali kot evharistični apostoli. O kongresu v Buenos Airesu lanskega leta je papežev zastopnik kardinal Pacelli zaklical: »Nikdar nisem videl, da bi bili mladi fantje in odrasli možje živahneje in z večjim poudarkom izpovedali vero kot v oni čudoviti noči, ko so imeli svoj obhod in skupno sv. obhajilo.«

Kličemo še enkrat: Pridite, da okusite sadove skupne veličastne proslave Kristusove in se napojite z ognjem, ki vam je bil doslej morda še nepoznan!

»K Bogu, ki razsvetljuje mojo mladost!« Uspeh kongresa je močno odvisen od zadostne

priprave. Ne govorimo tu o zunanjih odredbah in delih, ki jih je pri tako ogromnih priveditvah nič koliko; v mislih imamo predvsem notranjo, duhovno pripravo. Tu sem spada v prvi vrsti ljubezen do Jezusa v presv. Rešnjem Telesu. Ljubezni pa ni, kjer je greh. Očiščenje srca — to je pogoj prave notranje priprave. Za to notranjo obnovitev bodo skrbeli vsi, ki bodo osebno navzoči pri slavlju; prav tako pa v tem oziru naj ne zaostanejo oni, kateri iz kateregakoli opravičljivega razloga ne bodo mogli biti zraven. Mnogo pobožnosti, ki veljajo kot daljna priprava, smo že opravili: vršile so se tridnevnice, duhovne vaje, domači misijoni, svečanosti ob blagoslovitvi spominskih križev i. dr. Mnogo je že bilo očiščevanja; marsikdo čaka na Ljubljano, kjer bodo spovednice seveda oblegane, zato bi bilo žeteti, da bi se udeleženci na te prilike preveč ne zanašali.

V Ljubljani so imeli skupno daljno duhovno pripravo na jako vzpodbuden način zlasti katoliški visokošolci. Predvsem smo bili veseli, da je tudi krščansko učiteljstvo tej misli posvetilo svoje velikonočno zborovanje.

KRŠČANSKO UČITELJSTVO — PRI VELIKEM UČENIKU.

Na velikonočni torek se je zbralo v Ljubljani krščansko učiteljstvo (Slomšekova družba) k običajnemu zborovanju, ki je pa letos imelo bolj svečano lice, saj so sklicatelji hoteli, »da se tudi slovensko katoliško učiteljstvo, združeno z ostalim jugoslovanskim razumništvom in z vsem jugoslovanskim katoliškim ljudstvom dostojno duhovno pripravi na čim veličastnejšo proslavo presvete Evharistije.« Tudi naše katoliško učiteljstvo hoče doprinesiti svoj del, da se Evharistični kongres, kateremu bo vprav šolska mladina dala nežno obeležje, karmoč presrčno izvrši.

Zborovalci so se pred svojim sestankom v Unionski dvorani zbrali v franciškanski cerkvi k službi božji. V cerkvenem nagovoru jim je p. dr. Roman Tominec v izbranih besedah dokazoval, »da je sveta Evharistija najbolje vzgojno sredstvo in najvišji katoliški vzgojni cilj«.

Današnja mladina doživlja novo dobo, ki zahteva od vzgojitelja mnogo več pozornosti, znanja, skrbi in napore, kot nekdanj. Sodobni naraščaj pogreša marsikaj, kar je bilo svoj čas otroku že tako rekoč v zibel položeno. Krščanske učiteljice in vestni učitelji so dostikrat prisiljeni, da na lastno roko marsikaj store in nadomeste, kar starši zamude in opuste.

Kolika sreča je v takih primerih krščanski vzgojitelj v šoli, saj gredo vzgojni žarki



Novomašnik blagoslavlja svojega očeta

skozi prizmo njegovega lastnega krščanskega prepričanja in življenja.

V vseh težavah pa imajo dobri učitelji in učiteljice pomoč v presvete Evharistiji, saj je v nji pričujoč Vzgojitelj vseh vzgojiteljev. K Jezusu naj vodijo šolsko decu ne le duhovniki, marveč tudi drugi vzgojitelji, ki naj bodo tudi sami zgled evharističnega življenja. Šolski otroci naj vadijo v osebi učiteljevi zlasti vzornike ljubezni do Jezusa, in naj se prepričajo, da Jezus v tabernaklju ni le za duhovnike in ne le za mladino, marveč za vsakogar.

Sola skrbi za izobrazbo uma, a še bolj za utrjevanje volje. Pri vežbanju volje bi pa zmagovala človeška slabost in hudo nagnjenje, če ne bi dobivali pomoči od Jezusa. Zato pa mora imeti evharistična vzgoja prvo mesto pri delu za vzgojo.

Nič zato, če mora evharistično živeče učiteljstvo tu in tam kaj pretrpeti, če mora prenesti kako trpko besedo od ljudi, ki ne umevajo pravega vzgojnega temelja, od onih, ki se imenujejo svobodomiselci, pa so sužnji svojih slabosti, hlupci vsakovrstnih sodobnosti. Svoboden je namreč le človek, ki svo-

bodno izvršuje voljo božjo. — Nič zato, če je treba za krščansko prepričanje in življenje kaj pretrpeti. Dobre učiteljice in krščanski učitelji imajo veselo zavest, da jih naše ljudstvo ceni in spoštuje, da jim je hvaležno.

Tudi pri zborovanju v Unionski dvorani je bil govor, ki ga je imel urednik Fr. Terseglav, evharistično usmerjen. Svojemu predavanju je dal naslov: Evharistija vir življenja.

*

Ljubljanska šolska mladina, ki je letos z večjo vnemo opravila za veliko noč duhovne vaje, je imela izredno posrečeno evharistično pobožnost v stolnici in v uršulinski cerkvi; sredi maja so pa gojenci srednjih in meščanskih šol s svojo jako posrečeno akademijo z geslom: »Po Materi k Sinu« trikrat docela napolnili veliko unionsko dvorano. Z veseljem in zanosom smo sledili krasnemu proizvajanju izbranega sporeda. Prepričali smo se, da je velik del našega dijaštva poln evharističnega in marijanskega duha. Naj bi se razvijal v soju sv. Evharistije in v varstvu Marijinem tudi drugi del dijaštva, ki bega po manj varnih stezah, po dvomljivih in nevarnih smernicah.

Ljubljanski škof dr. Gr. Rožman, veliki prijatelj šolske mladine, je z vizitacijskega pota poslal zbranemu dijaštvu na dan srednješolske akademije to-le pozdravno brzojavko:

»Dijaštvu ob evharistični akademiji pošiljam blagoslov. Prosim mu od evharističnega Odrešenika iskreno pobožnost in veliko ljubezen do najsvetejše Skrivnosti.«

Tisočglava mladina je sprejela škofove besede z viharnim ploskanjem. Še večje veselje je pa zavalovalo med njimi, ko se je prevzvišeni lepe prireditve (3.) osebno udeležil.

Čudodelna podoba »Marije Pomagaj« z Brezij bo v dneh kongresa na stadionskem prostoru. Samostansko in cerkveno predstojništvo je ustreglo želji pripravljavnega odbora, da se dragocena slika prenese v Ljubljano, in se bo tako k proslavi presvetega Reš. Telesa pridružilo še češčenje Zaščitnice kongresa. Poskrbelo se bo, da bo prenos ob vrnitvi na Brezje posebno ganljiv in spoštljiv.

Ciril-Metodov pevski zbor iz Zagreba bo v kongresnih dneh sodeloval najprej pri službi božji, ki bo v frančiškanski cerkvi dne 29. junija po grško-vzhodnem obredu. Proizvajal bo veličastno mašo P. G. Čenskova: »Boženstvena liturgija sv. Ivana Zlatoustoga.« — Dne 1. julija bo pa imel v veliki dvorani hotela Union koncert z izbranim sporedom iz področja staroslovenske cerkvene glasbe najboljših domačih, ruskih, bolgarskih in ukrajinskih skladateljev. Cene vstopnicam, ki se dobe pri glavnem odboru, Ljubljana, Miklošičeva 7, so običajne.



Cvetke za Jezusa

Česar se Janezek nauči, to Janez zna; česar se otroci navadijo, taki so.

Očetova kazen je prava ljubezen.
Mati je pestunja v službi Boga Očeta.

Med desetimi možmi, ki so kaj prida, se jih mora devet zahvaliti materi za to, kar so.

Starši so pač cevi, ki po njih doteka vse dobro; studenec je pa Bog.

Hostija naj bom s Teboj!

*V tisti noči čudoviti,
ko Gospod slovo je vzel,
ko v iskrenosti brezmejni
je najdražje svoje štel,
je privrelo mu z globin:
»To storite v moj spomin!«*

*Zakrament miru, — ljubezni
je postavil božji Sin. —
Kruh in vino blagoslovil
dal trpljenja nam spomin.*

*Večjega ni mogel dati
kot da s e b e nam je dal
in obljubil, da do konca
vedno bo pri nas ostal.*

*Jezus v hostiji blesteči,
slava, čast ti vekomaj,
molim te v skrivnostni sreči,
Ti si moje duše raj. —*

*Kaj podarim naj v zahvalo
za najlepši biser Troj?
Evharistični moj Jezus,
h o s t i j a naj bom s Teboj!*

J. K.

Jangec Ovsenik

Povest. Ferdinand Benz. — Poslovenil Janez Pucelj. — (Dalje.)

Strahovito je bobnel grom in jarki bliski so razsvetljevali zadnji kotichek voziča, na čigar pločevinasto streho je bobnal dež. Tilka se je zdrznila, kadarkoli je hudo zašrmelo. Janko pa se ni nič bal in je tolažil deklico:

»Le nič se ne boj, saj sva v isti hiši in imava velikega svetega patrona pri sebi. Tone je obesil podobo v kola.«

Vprav je posvetil blisk in pokazala se je podoba svetega Vendelina.

»Odkar sem bral, da je bil ta svetnik pastir in varuje ovčarje, se ne bojim nič več. Veš, bil je kraljevski sin in je preživel mladost v graščini, dokler si ni poiskal tujega kraja in si tam postavil kočo, takšno, kakršna je moja tam gori na griču, kjer pasem. Tam je živel sveti Vendelin in mu je bilo tam bolj všeč kakor v zlatem gradu in je rajši pasel ovce, kakor da bi bil zapovedoval vojakom in se vojskoval. Zato je postal tako močoven svetnik. In gotovo mi je na roko in me bo varoval, da se mi kaj ne zgodi, ko sem tudi sam ovčar.«

Tilka je pazljivo poslušala. Nato pa se je pomirjena naslonila kakor v naročje dobrega svetnika nazaj na blazino in oči so ji zlezle skupaj. Ko je videl Janko, da je deklica zaspala, je tudi sam polahko in oprezno zleknil dolge noge, se previdno položil na slamnico in med enakomernim bobnanjem dežja zatopil v spanje. —

Zoranka je bila v tisoč skrbeh za svojega otroka, ah ne, za svoja otroka. Vsako-

krat, kadar je divjala nevihta nad krajino, se je bala tudi za Janka, ko je vedela, kako sam je pri čredi. Zoranka je bila sama v hiši, moža in hlapcev še ni bilo domov. Samo dekcle so bile doma; krmile so živino. Kje neki je Tilka? Je pri Janku, je na poti sredi viharja, se je skrila kje pod kak grm in vedri? Komaj se je nevihta malo poglobila, je vzela Zoranka dežnik in šla iskat hčerko. Oblaki so se bili raztrgali v cunje, večerni mrak je zavladal, je pa puščal še nekaj svetlobe nad krajino, ko so bili odplavali mežavi, deževni oblaki.

Nikjer na njivah ni zagledala mati rdeče jopice svoje hčerke. Nekaj kratov jo je zaklicala po imenu. Veter je odnesel klic. Slednjič je prišla do ovčarskega stanu. Rolfi jo je veselo pozdravil z repom. S hlastnimi koraki se zažene mati k vozičku. Pogleda noter skozi vratca in se prestraši. Vidi samo četvero nog; šele ko se ji oči privadijo teme, ki je vladala notri, opazi, kako spokojno spita otroka v skromni prostornini. Otroka iste matere še nista vedela, kako tesno sorodstvo ju veže. Kako je mikalo mater, da bi jima razodela resnico! Da bi bila vendar rekla vsekdar in vsakomur: Janko Ovsenik je moj sin. Morda bi jo bil Zoran vzel tudi z njim. Tako bi bila Tilka imela brata in ona sina, ki bi ga bila smela ljubiti ne samo na skrivaj kakor otroka. Naj zdaj še tako premišlja, ne more več najti poti iz zmotnjave teh zgrešenih potov.

Zoranka je dolgo prisluškovala, kako spokojno dihata speča otroka. Potem je sedla na

oje voziča in bridko zajokala. Rolfi je skakal sem in tja in krožil okrog staj, ki jim vihar ni mogel do živega. Ko je žival nekaj kratov zalajala, se je zbudil Janko in tudi Tilka se je zdramila, ker ji je bila glava zdrknila z blazine.

Mati si je povzela vse moči in rekla:

»To sta! Sredi hude ure spita!«

»Saj imava svetnika pri sebi; kako mu je ime, Janko?«

»Vendelin.«

»Nič se nam ne more zgoditi. Sveti Vendelin je ovčarjem na roko, ker je bil sam pobožen pastir.«

»Tilka nikakor ni mogla domov. Prenaglo je pritisnila nevihta,« je razlagal Janko in zlezal s Tilko iz voziča.

»Si že moj pridni Janko,« ga je pohvalila mati, »le lepo pazi na Tilko! Dobil boš še prav posebno rumenih maslenih kipnjenkov.«

Gospodinja je dečka nežno pobožala po laseh in mu voščila lahko noč. S težkim srcem je pustila fantiča zunaj v noči.

Janko je gledal dolgo za obema in si je pri tem položil roko na glavo, kjer ga je bila pobožala gospodinja. Tako ljubko se ga ni dotlej doteknila roka še nobenega človeka. Rajske sanje so zazibale dečka na trdem ležišču.

Ko je pasel Jangec Ovsenik eno leto ovce pri Zoranu, ni bil več tako sam in zapuščen na svetu kakor njega dni. Skoraj slednjo nedeljo je obiskoval gospoda beneficiata, nosil nazaj prebrane knjige in dobival novih. Ako je hodil Janko spočetka plaho in negotovo po štirih stopnicah gori v visoko hišo, ako ga je spočetka prevzemala nekaka zmeda, kadar je plaho potegnil za zvonec in je ta na mostovžu tako naglo in rezko naznanil, da je on tukaj, je pa zdaj prihajal z lahkim korakom, stekel gori, potegnil za zvonec, kakor da je hiša njegova, in kar ni mogel dočakati, da bi že zagledal svojega duhovnega prijatelja in govoril z njim. Pogovorila sta se o knjigah, ki jih je prebral. Kar je bilo posebno lepega in vrednega, da si zapomni, si je dečko izpisal v mal zvezček; česar ni razumel, je prosil beneficiata, naj mu razloži. Beneficiat Gornik je sprevidel čimdalje jasneje, koliko darovitosti in pridnosti tiči v dečku. Toda kdo naj ga da v šole? Gornikova nadarbina je bila suha in mršava, da je le za silo redila njega, njegovo staro mater in sestro. Že kajkrat je poizvedoval z župnikom po rodovini dečkovi, da bi mu morda po tem potu pomagal. Pa ljudje so vedeli samo to, da so se tiste dni, ko se je rodil, potikali cigani po okrajih, ki so bržčas izpostavili dete v ovisiše. Uganke njegovega rodu niso mogli rešiti.

Ko se je zima umeknila tudi iz tokav in severnih gorskih rebri in se je Janko naselil na polju v poletni, s pločevino kriti prestolici, je naredil beneficiat odločilni korak. Vprašal je Zoranove, ali bi kaj nasprotovali, ako bi pripravljaval Janka za šolanje. Dečko bi pri tem ne zamudil nobenega dela. Vsega bi se naučil tako mimogrede pri čredi.

Gospod Zoran je grizel pipo in hlastno pihal dim. Njemu je bil predlog samo napol všeč. Imel je v misli, da bi si izobrazil iz Janka zanesljivo moč, pa bi mu potem lahko zaupal kakor staremu Tonetu v njegovih prejšnjih letih.

»Šolanje?« je zategnil kmet, »šolanje stane denar. Jaz ne zmorem. Janko pa nima ničesar, prav ničesar. Kaj bi rad v šole?«

Janko je prišel vprav za poldne domov. Kmet mu je požvižgal. Deček začudeno pogleda, ko naleti iznenada na duhovnega gospoda.

Kmet reče:

»Hee, fant, pomisli, kaj namerava prečastiti; da bi te poslal v šole. Pa menim, saj sam nisi teh misli?«

»O pač. Kaj rad bi se naučil česa pametnega. Duhovnik bi bil rad, ko bi mogel. Pa bil bi že vesel, ko bi bil tako kakšen inženjer, da bi vodo napeljal v Makoše.«

»Lejte si no pastirja!« reče kmet in puha. »Kako visoko leta. Vodo bi rad napeljal. No, fant, da vem, da se ti posreči kaj takega, bi mi ne bilo žal kakšnega tisočaka, če bi ga dal za tvojo glavo.«

Moža sta govorila še sem in tja. Gospodinja se je zavzemala za načrt duhovnikov. Bilo ji je, kakor da ji ta načrt prinese mir v dušo. Misli je, kako bi na vso moč podprla beneficiata in tako pripomogla Janku do ugle ne službe, da bi zbrisala krivdo, ki jo je zakrivila na rodnem otroku.

Slednjič so se domenili, da bo beneficiat za poskušnjo začel uvajati mladega pastirja v skrivnosti latinskega jezika. Vse drugo bo že čas sam prinesel.

In tako se je zgodilo. Gornik je privlekel iz knjižne omare stare, od učenja oguljene knjige, katerih vogali so gledali še prav iz istih ovitkov kakor pred petindvajsetimi leti, ko so romale še pod njegovo pazduho v gimnazijo.

Janko se je učil brez prenehanja. Urno je napredoval. Večkrat med tednom je prišel beneficiat k skalnemu gradu. Tam si je bil Janko postavil klop in si za silo zbil mizo, tam je pisal, tam mu je beneficiat popravljaval zvezke, mu dajal navodila in mu pojasnjeval različne težkoče. (Dalje prihodnjič.)

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

Neomejene pomočke ima sveta Cerkev na razpolago v zakramentih, predvsem v zakramentu Evharistije. Tako je razlagal kardinal Pacelli, ko je pridigoval v Lurdu. Nikoli ni bila Cerkev izpostavljena tolikim vihravim napadom kot v sedanjem času. Pomislimo samo na grozovitosti ruskih brezbožnikov, ki ogrožajo ves krščanski kulturni svet. Duhovniki imajo nalogo, da izvršujejo delo rešitve. Prepričani naj bodo, da bodo uspeli, če se zatekajo na pomoč k presveti Evharistiji in če se zaupajo priprošnji brezmadežne Device...

Značilna izjava. Ko je sv. oče Pij XI. sprejel odposlanstvo mladinskih odsekov Katoliške akcije, ko so imeli »nacionalni teden« za pospeševanje nedeljskega posvečevanja, je papež rekel tudi besede: »Oskrunjevanje nedelj in praznikov je znak stare in moderne nevere. Posvečevanje nedelj je pa najodločnejši boj proti tej neveri.«

»Brez Boga in brez prijateljev.« V državi Mehiki-City je nedavno tajnik sedanjega ministra za kmetijstvo, Garrido Canabala, sklical uradnice k sebi in jim naročil, naj si poskrbe knjigo pisatelja G. Nardija, ki je bil fanatičen bojevnik zoper katoliško Cerkev. Iz njegove knjige naj bi zajemale snov za predavanja pri protikatoliških prireditvah. Ta pisatelj (Nardi) je pa te dni izvršil samomor, star 38 let. Zapustil je pismo z značilno opazko: »Umiram brez Boga in brez prijateljev...« Po večmesečni bolezni so ga bili zapustili vsi njegovi prijatelji; živel je v največji bedi. Po smrti so objavili imena njegovih »prijateljev«, ki so povečini visoki uradniki sedanje boljševiške vlade v Mehiki. — Kratka zgodba, ki veliko pove!

Praški katoliški shod koncem junija t. l. bo zgodovinski dogodek v razvoju katoliške Cerkve na-Češkoslovaškem. Papež je kot svojega zastopnika določil kardinala Petra Verdier-ja, nadškofa v Parizu. Češko časopisje je pozdravilo to odločbo z zadovoljstvom, zlasti ko se je doznalo, da hoče kardinal za 1050 letni smrti spomin sv. Metoda postaviti v 20. okraju pariškem novo cerkev, ki bo posvečena slov. apostoloma sv. Cirilu in Metodu.

Vodja katoliškega delavstva na Špankem, Vincencij Madera, ki se je v zadnji komunistični vstaji tako junaško branil, je spoznal, da ga zalezujejo nasprotniki in mu prete s smrtjo. Ker mož nima oboroženega policijskega spremstva, kakor ga je imel bivši ministrski predsednik Azana več mesecev po

odstopu, je izdal v časopisju oklic, ki v njem očitno izjavlja, da je pripravljen za svojo sveto stvar tudi umreti, da pa njegova smrt katoliškega delavskega gibanja ne more zaustaviti ali celo uničiti.

Hrepenenje po resnici. V milijonskem mestu Berlinu so imeli »teden cerkvenih govorov« o Kristusu in sveti Cerkvi. 25 katoliških cerkvá je bilo vsak večer napolnjenih. Tu in tam je došlo toliko vernikov, da še prostora niso dobili. V času, ko narodni socializem s kljukastim križem uvaja moderno poganstvo, je zgoraj omenjeni pojav v nemški prestolici tembolj razveseljiv.

Bivši admiral — puščavnik. Francoski pisatelj Edvard Schneider je na svojem potovanju po južni Franciji naletel na bivšega admirala francoske mornarice (po imenu Malcor), ki že 13 let živi v arabski samoti Sidi Saad. Ko se je poslovil pri mornarici, se je na tihem umaknil, da nihče ni vedel, kam. V puščavi je seveda sila shujšal in so ga samo koža in kosti. Govori malo, iz rjavih oči mu pa odžareva živa vera. Tako ga opisuje gori omenjeni pisatelj.

Da bi prav in pravično razsojal... Perena je Marijina božja pot na Špankem, kjer imajo okoličani vsako leto veliko cerkveno slavlje. Letos se je te pobožnosti udeležil tudi španski minister za pravosodje Casanueva, ki je rojak tega kraja. Prišel je tudi s tem namenom, da je posvetil insignije (znak) svoje službe nebeški Materi. Po sveti maši na prostem je minister vpričo 5000 vernikov izročil Mariji dragoceno palčico, ki je znak najvišje pravne oblasti na Špankem, hkrati pa je prosil blagoslova Marijinega za delo v blagor domovini.

Ognjevit ugovor proti preganjanju katoličanov v Mehiki so sestavili kongreganisti na Dunaju in ga poslali na pristojno mesto. Nad 30.000 članov in članic Marijinih družb je podpisalo omenjeni protest, ki v njem pozivajo mehikansko oblast, naj preneha s svojo brezbožno propagando in barbarskim tiranstvom. — Nadškof v Baltimore, msgr. Curley je naslovil na mehiškega poslanika v Washingtonu javno vprašanje, ki ima 25 obdolženj zaradi preganjanja kristjanov. Med drugimi je tudi tole vprašanje: »Ali ni resnica, da je 3. marca t. l. v Guadalajaru, ko so imeli meščani miren obhod po mestu kot ugovor proti socialistični odgoji mladine, policija z orožjem nastopila in ubila 6 oseb, več kot 100 pa ranila?«... Mehikanski poslanik ni na ta vprašanja prav nič odgovoril.

Tudi na Češkem imajo odlične katoličane. Meseca maja je umrl bivši minister dr. Franjo Nosek, vodja Katoliške akcije. Zadnji čas se je pripravljaj, da bi bil sprejet v tretji red sv. Franciška, pa ga je smrt prehitela.

Čiščenje. Na Francoskem imajo krogi, ki se bore zoper javno nenravnost, vedno več uspehov. To pričajo sledeče odredbe: 13. marca 1935 je prepovedal župan mesta Rodendaela dva nenravna filma. — 27. marca je zabranil župan v Lavalu javno razstavo nenravnih časopisov in knjig. — 19. marca je dal župan v Besanconu razglasiti, da je prepovedano razstavljati tiskovine, ki so nedostojne. — 8. marca je preprečil župan v Toulonu predstavo neke umazane igre. — Direkcija železniške uprave je razglasila, da se po kolodvorih ne smejo več razpečavati detektivni (šund) romani. — Založništvo Hachette v Parizu je poslalo vsem knjigotržcem okrožnico, naj ne razstavljajo (v izložbah) pohujšljivih knjig. Zgled teh Francozov naj bi posnemali tudi drugod, pa bi ne bilo neumestnih predstav, kakršne so bile 30. in 31. maja v nekem ljubljanskem kinu.

Vedno češčenje najsvetejšega Zakramenta v Parizu se je razvilo do občudovane veličine. Letos bodo pariški katoličani slavili 50 letnico, odkar se noč in dan časti presveti Zakrament v katedrali Sacre-Coeur na Montmartre. Jubilej bo meseca avgusta; zunanjo slovesnost bodo pa preložili na častitljivi praznik Kristusa Kralja. Družba »Večne molitve«, ki oskrbuje tam nepretrgano javno češčenje svetega Rešnjega Telesa, ima 40.000 moških članov iz vseh slojev: zraven so uradniki, nameščenci cestne železnice, vojaki delavci i. dr. Podnevi se udeležuje češčenja tudi ženstvo: posamezne prevzemajo po eno uro na dan, nekatere po eno uro na teden ali na mesec. Lani so gospe in gospodične prevzele vsega skupaj 48.000 ur češčenja. Vseh tujcev, ki so priromali leta 1934 v to svetišče, je bilo čez osem milijonov.



»Gospod je moja pomoč« — to geslo je sprejel kot vodilo v svoji višjepastirski službi novoimenovani škof senjsko-modruške škofije: dr. Viktor Burič. Novi nadpastir je še mlad (rodil se je leta 1897) v Kraljevici. Zadnje njegovo službovanje je bilo v Karlovcu, kjer je bil nastavljen kot katehet na gimnaziji. Dne 1. septembra 1932 je bil imenovan za tajnika duhovnega stola.

Konkordat (pogodba) med Vatikanom in Jugoslavijo je dozorel. Vnanji listi so poročali iz poučenih virov, da bo ministrski pred-

sednik Bogoljub Jevtič kot vnanji minister podpisal konkordatno pogodbo za Jugoslavijo v Rimu.

Hvaležno priznamo, da spremlja tudi osrednja vlada v Beogradu z veliko naklonjenostjo delo pripravljavnega odbora za Evh. kongres. Minister za vnanje zadeve je dal primerna navodila banški upravi za sprejem papeževega odposlanca, kardinala Hlonda. Prosvetni minister je odredil potrebno, da bo prosvetni oddelek banske uprave v Ljubljani priporočil učiteljstvu, naj pomaga mladini pri evharistični udeležbi na Stadionu. Isti minister je tudi dovolil, da se šolski pouk na osnovnih šolah dravske banovine zaključi zaradi kongresa že 22. junija. Prav tako je dovoljena za čas kongresa uporaba šolskih poslopij v Ljubljani, St. Vidu, Zgornji Šiški, Ježici, v Mostah in na Viču za skupna prenočišča.

Smrt pobira. Na Trati v Poljanski dolini je po dolgem bolehanju 31. maja umrl Josip Brajec, župnik in duhovni svetnik. Pokojni je bil svoj čas med najživahnejšimi delavci za krščansko prosveto, poln ognja in vneme za pravi napredek in za blagor vernikov. Bolehavost zadnjih let ga je nekoliko ovirala, a je kljub temu z veseljem in vztrajno vršil svoje dušnopastirsko službovanje. Pri sveti maši molijo zanj tudi številni duhovniki, ki jih je dala Gospodu tratarska župnija. — V Ljubljani je 31. maja rešila smrt blažega gospoda Pija Žankarja, frančiškanskega redovnika, ki je zadnje mesece preстал strašne bolečine. Pokojni je služboval pri Sv. Trojici v Slov. goricah, na Brezjah, v Žabnici, pri Sv. Frančišku v Ljubljani in končno kot prokurator redovne province. Priljubljen je bil zlasti kot duhovni svetovalec in spovednik. — Večno plačilo mu Bog daj! — Dne 18. maja je umrl v ljubljanskem Leonišču Anton Mezeg, bivši župnik v Špitaliču, kjer je skupno služboval 33 let. Pred veliko nočjo se je prišel zdraviti v Leonišče, poln telesnih betežnosti. Ni bilo videti nevarnosti, a sam je slutil, da se ne povrne več. Rad bi bil vsaj toliko okrevan, da bi majniško pobožnost mogel v domači župniji opravljati; toda dnevi so mu bili že odmerjeni.

Pokojni se je v skromnih razmerah — (rodil se je na Dol. Dobravi tratarske župnije leta 1868) — ob vzorni brigi dobre, neumorno delavne matere-trpinke in tiho skrbečega očeta prikopal do duhovskega poklica. Bil je ljub tovariš duhovnim sobratom, skrben dušni pastir. Naj uživa večno plačilo pri Dobrem Pastirju!

† **Janez Rihtaršič.** Svojemu sošolcu A. Mezeg-u je sledil župnik na Bukovščici, duhovnik Janez Rihtaršič. Oba sta iskala

zdravja v ljubljanskem sanatoriju »Leoninum«; pri obeh je bila bolezen že tako napredovala in so življenjske moči bile že tako razdejane, da smrt ni imela težkega dela. Rajni gospod Janez je bil odličen dijak, gojenec Alojzišča. Kot duhovnik je bil v vsakem oziru vzoren, zato je pa bil prištet med one župnike, ki so pravi škofijski svetovalci. Župnijo pri Sv. Heleni je vodil 24 let. Ker ga je srce vleklo v bližino rojstnemu kraju, je pred par leti prevzel dušno pastirstvo v mali župniji Bukovšiči, kjer je v nedeljo, 26. maja, umrl. R. I. P. — V Celju so 28. maja pokopali telesne ostanke kapucinskega redovnika o. Stanislava Rebec. Rodil se je na Ubelskem; izučil se je bil za trgoveškega pomočnika; z 20. letom je prišel v Smirno, kjer je dovršil gimnazijo, nato pa bil sprejet kot novinec v kapucinski red. Misijonaril je na otoku Kios, v Smirni, v Carigradu, poučeval tuje jezike na kapucinski nižji gimnaziji. Med svetovno vojno je prišel v Trst, pred petimi leti pa v Celje, kjer je oskrboval dušno pastirstvo v bolnišnici in bil priljubljen spovednik v samostanski cerkvi. Bil je izobražen in izkušen duhovnik, saj je govoril sedem jezikov. Po svoji naravi je bil vsekar sveže volje in poln notranje plemenitosti. — Mir njegovi duši!

Premembe. (Ljubljanska škofija.) Za župnijo Št. Ožbalt je imenovan Pavel Podbregar, ekspozit na Muljavi. Župnijo Spitalič oskrbuje Anton Rovtar, župnik v Motniku. — Upokojeni so: Pavel Perko, župnik v Češnjicah, Martin Poljak, župnik in duh. svetnik v Sostrem; Franc Vrhovec, župnik na Krki, Anton Žnidaršič, župnik v Štangi, Anton Pfajfar, župnik v zač. pok., Jožef Markič, žup. upr. v zač. pok. — Z dekretom prosvetnega ministra so postavljeni za veroučitelje: na šoli v Mostah pri Ljubljani Premrov Josip, kaplan v Sodražici; in Zagar Janko, katehet in kaplan na Jesenicah; Hostnik Jožef, kaplan v Dolu pri Ljubljani, pa v Kočevje.

MARIJINE DRUŽINE

Kjer je pravo umevanje... Ko so nedavno blagoslovili »Kongregacijski dom za dijake« (poleg cerkve sv. Kanizija na Dunaju IX), je spregovoril navzoči voditelj naučnega ministrstva, dr. Perntner, med drugim tudi to-le:

»Kot sodal (član Marijine družbe) in njen bivši prefekt naj spregovorim tudi jaz, dragi moji mladi sodruzi, da vas vzpodbudim k zvestobi v vzorih kongregacije: v ljubezni do presvete Matere božje, v srčni čistosti, v vztrajnem poklicnem delu, v navdušeni zvestobi do vere, v ljubezni do Boga, Cerkve in domovine. — Odkrito me veseli, ko vas mo-

rem kot vodja naučne uprave in v imenu vlade zagotavljati, kako močno uvažujemo vzgojno delo Marijinih družb zlasti še za dijake. To vzgojno delo v kongregaciji sega globlje kot drugod; saj pomaga ustvarjati značaje, ki so vsekar v prvih vrstah, kadar gre za blagor domovine in države...«

Kaj doseže značajnost. Odlična naloga dobrih Marijinih otrok je apostolsko udejstvovanje. Kakšne uspehe dosežejo vztrajni in vzorni člani Marijinih družb, dokazuje najočividnejše svetovnoznan list »El Debate« na Španskem. Ta veliki dnevnik, ki je prvi med katoliškimi listi, združuje danes ves katoliški narod v Španiji, je trdnjava katoliške Španije. Stotisoči ga berejo in naročajo. Ta list vzdržuje visoko časnikarsko šolo, ki jo je priznala tudi država. Po deželi ima lastne liste. Uredništvo je vzorno. — In kdo je ustanovil »El Debate«? Član Marijine družbe, Angel Herrera. Kdo ga vodi, kdo sodeluje? Sami kongreganisti.

Povemo še, da so tudi vodivne osebnosti in odgovorni poslanci treh katoliških strank na Španskem povečini člani Marijinih družb, ki složno in vzajemno nastopajo in si bodo kmalu priborili glavne vloge v vodstvu prerone španske države.

Matica vseh Marijinih družb v Rimu, ki jo je kot prvo potrdil papež Gregorij XIII., je praznovala 350. (351.) ustanovno leto. Osnovana je bila z naslovom »Kongregacija Marijinega oznanjenja« v zavodu »Collegio Romano« D. J. S to prvo (»Prima primaria«) Marijino družbo se je započelo veliko Marijansko gibanje po katoliškem svetu. Tej družbi se morajo sedaj priključiti vse druge po celem svetu, da so pravilno ustanovljene in deležne podeljenih milosti in odpustkov. V nedeljo 24. marca je sveti oče Pij XI. sprejel 400 članov iz Marijinih kongregacij v posebni avdienci. Papež je označil to dolgo dobo (350 let) kot belo cesto, »ki je nanjo vsipala neskončna dobrotljivost božja in materino varstvo Marijino številne milosti in darove verske gorečnosti in dejavnosti, nedolžnosti, čistosti, apostolskega duha.« Sveti oče je izrazil željo, naj bi vsi današnji kongreganisti bili vredni tekmeč s prvimi člani Marijinih družb. — Omenjamo, da je bilo lani priglašanih pri rimski Marijini družbi 1250 novih kongregacij, leta 1933 pa 1083.

Na Poljskem se posebno lepo razvijajo kongregacije za akademkinje (visokošolke). Danes je po vseh mestih, kjer so visoke šole, že blizu 1500 članic. Njih delavnost se kaže tudi na socialnem in karitativnem polju. Imajo tudi lastno samopomoč. — Z Marijansko zastavo gre danes resna mladina vsepovsod v borbo življenja. Ali naj mi zaostajamo?!

Ptuj. Dne 25. marca na Marijino označenje, je bil v minoritski cerkvi slovesen sprejem fantov v Marijino družbo. Prav tedaj, ko smo obhajali materinski dan, so si nekateri mladeniči neustrašeno izbrali Marijo za svojo mater. S tem je družba začela nanovo delovati. Vsem, ki se niso bali sveta in njegovega prigovarjanja, želimo, da bi s svojim zglednim življenjem bili na čast družbi, in tako pridobili še druge fante, posebno tiste, ki so želeli vstopiti, pa še iz raznih ničevih razlogov oklevajo. (Svetujemo jim, naj preberejo zgodbo z naslovom »Po trnjevi poti do zmage« — »Bogoljub«, 1935, št. 3, 5, 6. — Op. uredn.)

Braslovče. Na praznik Marijinega označenja je priredila Marijina družba skupno z Marijinim vrtcem »Materinski dan«. Dvorana prosvetnega doma je bila polna občinstva; zlasti pa so bile častno zastopane naše drage matere. Tudi mož in fantov je bilo mnogo.

Slavnostni govor je imel profesor Peter Kovačič iz Celja. V lepih besedah je ganljivo orisal napore in žrtve matere. Ljubke so bile deklamacije o materi, zlasti pa prizor otrok iz Marijinega vrtca, ki so nam podali igrico: »Mamica«. Mladinski pevski zbor je zapel vmes sledeče pesmice: »V šolo pojdi mali Vanček«, »Mati ne pozabi me« in »Marija rada Te imam«.

Ob koncu pa so nastopile Marijine družbenke z igro: »Klic Božji«.

Sladka gora. Zadnjič smo brali v »Bogoljubu« o smrti blažega kongreganista (Joža Medvešček), ki je bil že dovršil visoko šolo, pa ga je Bog poklical v nebeško družbo Marijino. Kako vzpodbuden je tak zgled za nas bolj preproste družabnike in družabnice Marijine. Ponosni smo na take sovrstnike! — Sprejmite pa vendar, gosp. urednik, v naš ljubljeno »Bogoljub« kratke vrstice o skromni tovarišici Miciki Ratej, ki je umrla 13. aprila letos. O njeni verski vnemi priča tudi to, da je zelo bolehnna — štiri dni pred smrtjo — še v cerkvi prejela sveto obhajilo, dasi je imela do cerkve celo uro hoda. Poprej je prestala težko operacijo na želodcu, nato ji je še nekdo roko zlomil, a vse je prenašala z izredno vdanostjo. Nadvse rada je prebirala »Bogoljuba«. Z lepim življenjem je zaslužila, da ji je tudi gosp. voditelj ob grobu spregovoril pohvalne besede za slovo.

Radeče pri Zidanem mostu. Letošnja bela nedelja je bila za nas dan veselja, saj smo praznovali 30 letnico obstoja naše dekliške Marijine družbe. Tri dni poprej so se vršile duhovne vaje za dekleta, katerih so se z veliko radostjo udeleževala dekleta cele župnije. Prelep je bil prizor, ko so se udeleženske vrstice k mizi Gospodovi.

Popoldne je bil obenem sklep svetega leta. Razvila se je mogočna procesija do bližnje podružnice Žebnik, ki stoji na prijaznem hribu in kjer je bil isti dan blagoslovljen spominski križ in smo slišali tolažljive besede o pomenu križa v življenju in zlasti še ob smrtni uri. Sledilo je še nekaj deklamacij in pesem »Povsod Boga«.

IZ KRALJESTVA SVETE LJUBEZNI

»Z vsem srcem, z vso dušo...« »Bog je ljubezen« (1 Jan 4, 16), je zapisal sv. Janez Evangelist. Novoimenovani nadškof salzburški dr. Waitz pa je tolmačil te besede pred kratkim takole: »Trditi smemo, da vse lastnosti božje tej ljubezni služijo. Ljubezen deluje v vsevednosti in modrosti božji, v svetosti in pravičnosti, v neizmerni dobrotljivosti in preobilni usmiljenosti. Neskončna je ta ljubezen in neizmerna, brez meja. In vsemogočnost ji služi.« Zato je prav, da kristjan skuša, to ljubezen doumeti in na kak način povračati. Še več, dolžan je, Boga ljubiti.

Še v stari zavezi je Bog vsakemu Izraelcu zapovedal: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsemi močmi« (5 Moz 6, 5). Zveličar pa je učitelju postave, ki ga je vprašal, katera da je največja zapoved v postavi, odgovoril: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in z vso dušo, z vsem mišljenjem in vso močjo« (Mt 22, 36, 37; Mr 12, 30). Vse, kar ima človek od Boga, naj torej v ljubezni obrne na Boga, da ga ljubi z vso dušo: z umom, z voljo, s spominom, s čustvom. Hrepeni naj po Njem, veseli naj se Njegovih popolnosti, želi, da bi se božje ime bolj in bolj poveličevalo. Z Stvarnikom naj ljubi vse, kar je Stvarnikovo in je deležno Njegove ljubezni: angele, blažene, vse ljudi, svet. Vse, vse to naj obliva človeška ljubezen kot odsvit božje neustvarjene ljubezni.

Toda, ali je človeku mogoče, Boga tako ljubiti? Dano je človeku, da Boga s pomočjo milosti božje bolj ceni ko vse stvari in da je pripravljen, rajši izgubiti vse, tudi svoje življenje, kakor Boga s smrtnim grehom razžaliti. To je možno in zato tudi zapovedano. Ni pa mogoče, da bi človek imel tudi občutek take ljubezni, ki ljubi Boga čez vse. Zato ni zapovedano, da bi človek tako ljubezen tudi občutil. Kdor se trudi, da res krščansko živi, kdor pobožno moli, vestno izpolnjuje voljo božjo in božje zapovedi, kdor ljubi trpljenje zaradi Boga, se vestno ogiblje greha, dela dobro, i m a s v e t o l j u b e z e n, kakršno zapoveduje Zveličar. In ker ima pravo ljubezen do Boga, ima tudi pravo, zapovedano ljubezen do bližnjega. Zveličar je takrat, ko je povedal judovskemu učitelju postave, katera je prva in glavna zapoved, dostavil: »Druga pa je njej enaka; Ljubi

svojeja bližnjega kakor samega sebe (Mt 22, 28. 29; Mr 12, 31).« Sveti ogenj, ki ga je kristjani zanetila milost božja ob neustvarjeni večni ljubezni, da se dviga k Stvarniku, ogreva tudi bližnjega.

Teden dobrotelnosti. Po veliki noči so imeli v Nemčiji karitativni teden. O velikem uspehu nabirk je poročal svetemu očetu Piju predsednik nemške karitativne zveze prelat Benedikt Freiburg, ki je bil z večjo skupino sprejet v avdijenci. Papež je z vidnim zadovoljstvom pohvalil darežljivost nemških katoličanov in prosil, naj bodo vztrajni v ljubezni do revežev.

DUHOVNE VAJE

za dekleta bodo v domu d. v. pri Sv. Jožefu nad Celjem od 6. do 10. julija in od 14. do 18. avgusta. Vodijo jih misijonarji sv. Vincencija Pav. Vzdrževalnina za vse dni 75 Din.

Iz hotela — dom duhovnih vaj. Protestantski lastnik hotela »West-Baden« v Springu (USA) M. Ballard, je prepustil svoj velikanski hotel z vso opravilo redu jezuitov v Združenih državah Sev. Amerike. Hotel je sredi parka, obsegajočega 234 hektarjev površine, in ima 708 razkošno opremljenih tujskih sob, zraven pa slavnostno dvorano, ki je 90 m dolga in 45 m široka. Ko je to veliko vrednato podaril jezuitom, je izjavil: »Daroval sem to poslopje jezuitom v spoštovanju do njihove apostolske gorečnosti. Občudujem njih pripravljenost za dušnopastirsko delo, njih duha, stanovitnost v časih preganjanja, zlasti pa njih uspehe v službi znanosti.« — »West-Baden«, ki je bil še nedavno torišče svetnega vrvenja, bo v kratkem preurejen za dom duhovnih vaj.

DOBRE KNJIGE.

»Večna molitev«. Prav kakor navlaš je dotiskana sedaj pred Evharističnim kongresom knjiga, ki je moremo biti res veseli; saj služi in bo služila tihi, trajni proslavi evharističnega Jezusa.

42 let je že, kar je vpeljana med nami znana knjiga »Večna molitev«, ki jo uporabljamo pri skupnih urah molitve. Glasna molitev odmeva po naših svetiščih skoraj vsepovsod ob nedeljah, ob 40 urni pobožnosti, v času celodnevne češčenja, v tihih nočnih urah, ko se zbirajo fantje in moške pred tabernakljem. Vsi imajo pred seboj knjigo »Večna molitev«. Ta knjiga je danes poleg dr. Pečjakovega molitvenika »Večno življenje« — najbolj razširjena molitvena knjiga. Ker so bile vse izdaje (z navadnimi in velikimi črkami) pošle, je bilo treba misliti na novo. »Jugoslovanska knjigarna« v Ljubljani je sedaj za 10. izdajo ubrala srednjo pot: oskrbela je knjigo z močnimi črkami, v obsegu 620 strani na mali 8°. Zadnja izdaja z debelim tiskom je stala 60 Din; nova izdaja je v primeri z njo znatno cenejša — 44 Din, pa tudi lepše vezana in tiskana na boljšem papirju.

Te izdaje bodo veseli slabovidni; omissili si jo bodo zaradi ročnosti in krepkih črk tudi drugi častilci sv. Reš. Telesa zlasti tam, kjer imajo temečne cerkve in slabo razsvetljavo.

Namen »Večne molitve« je, vzbuditi v vernikih pravo evharistično življenje. To življenje se bo okrepilo zlasti letos, ko se bomo zbrali pri Evharističnem kongresu. Prav radi tega si bo knjigo »Večna molitev« zaželel marsikdo, ki se doslej za to najlepše skupno češčenje ni brigal.

Besedilo posameznih ur je ostalo nespremenjeno in se bodo mogle pri skupni uri rabiti še prejšnje izdaje. Le one molitve, ki se opravljajo pri očitni službi božji in jih verniki molijo z mašnikom, so v novi izdaji povzete iz »Cerkvenega molitvenika« in »Rimskega obrednika«.

Priporočamo to prelepo knjigo z besedo, vzeto iz uvoda: »Naj nas skupna molitev še bolj priklene na Jezusa v presv. Zakramentu, da bomo še rajši, še pogosteje, še številneje pri njem bivali, se z njim pogovarjali in ga zauživali v svetem obhajilu.«

Omenjamo končno, da je nujno revizijo oskrbel stolni kanonik Al. Stroj.

Marijine pesmi (Godovnice Matere božje). — Zložil Danilo Cerar, učitelj glasbe na Ježici pri Ljubljani. Odobril ljubljanski škofijski ordinarijat, 4. januarja 1934.

Skladbe za slovesno peto mašo (Missa in honorem s. Nicolai) za mešani zbor s spremljevanjem orgel. Odobril škofijski ordinarijat v Ljubljani, 21. marca 1935. V založbi avtorja. Cena 15 Din; glasovi po 4 Din.

Skladatelj msgr. St. Premrl, vodja stolnega zbora in ravnatelj orglarške šole v Ljubljani je s tem novim glasbenim delom ustregel vsem našim cerkvenim zborom, tudi bolj šibkim in skromnim, saj te latinske mašne skladbe ne nudijo ne težkoč ne glasbenih bravur in ne ponavljanj, kakor jih dostikrat naletimo v »latinskih mašah«. Prikupljiva, pevna, domača kompozicija bo brez dvoma ugajala.

ODGOVORI.

N. K.: Kje so prave »Svete stopnice«? — Kaj je treba vedeti o pobožnosti na svetih stopnicah, kakor jih imajo n. pr. pri Novi štifti, pri Svetem Joštu nad Kranjem i. dr. Kaj je treba moliti?

Izročilo poroča, da je dala cesarica Helena okrog leta 326 prenesti v Rim one stopnice, ki so bile postavljene v sodni hiši Pilatovi. V Rimu pravijo tem stopnicam (na Lateranskem griču) »Scala sancta« — »Svete stopnice«, ker je po ustnem izročilu prav po teh stopnicah Jezus sam hodil in jih s svojimi stopinjami in s svojo krvjo posvetil. Pa če bi bile te stopnice tudi samo posnetek Pilatovih, je češčenje in premišljevanje trpljenja Kristusovega na njih upravičeno in umestno, zato je sveta Cerkev to pobožnost obdarila z odpustki. Papež Pij X. je 26. februarja 1908 dovolil pobožnim obiskovalcem poleg že prej podeljenih nep. odpustkov še en popolni odpustek.

Stopnice imajo 28 širokih grednic iz tirskega marmorja. Leta 1723 jih je dal papež Inocenc XIII. obložiti z lesom.

Kdor se pomika kleče med molitvijo in premišljevanjem trpljenja Jezusovega do vrhne grednice, more dobiti:

1. 9 let nep. odpustka za vsako grednico (stopnico) (Pij VII., 2. septembra 1817).

2. Popolni odpustek kolikorkrat kdo po kolenih prehodi vseh 28 stopnic, če je opravil spoved in prejel sv. obhajilo ter molil po namenu svetega očeta. Ta odpustek se daruje lahko tudi dušam v vicah.

* * *

Dругod (izven Rima) se dobe posnetki teh rimskih stopnic. V grednice so vložene razne svetinje, ki jih verniki med pobožnostjo poljubljajo.

Tudi za omenjene posnetke je sveta Cerkev dovoljevala odpustke rimskih stopnic, če so bile prav postavljene in je bila prošnja utemeljena. Ker pa to dovoljenje ni povsod enako, je treba pri cerkvenem predstojništvu onega kraja, kjer so svete stopnice postavljene, poizvedeti, kdaj in katere odpustke je mogoče prejeti.

H. A. Lj.: Vljudno prosim za pojasnilo, kaj je zveza »Duš-žrtev«? V kateri namen se te duše žrtvujejo, in kje se nahaja omenjena družba?

Odgovor najdete v junijski številki (1934) »Bogoljuba«, in sicer v razpravi »Jezusov klic po dušah-žrtvah«. (Str. 127.) V zvezo »duš-žrtev« sprejema uršulinski samostan v Ljubljani. Tam Vam bodo pojasnili vse, kar bi Vam bilo v zgoraj omenjeni razpravi nejasno.

Vaša opazka glede pesmi ni neprimerna. Prav brez skrbi lahko ostanete v pesmi pri starem besedilu, saj tako gladko teče in tako lepo izraža Marijino veličino.

N. L.: Ali smem med delom v tovarni peti nabožne pesmi?

Da je nabožno petje molitev, še celo dvojna molitev, to vemo. Molitev opravljam lahko sam zase, na tihem; petje pa ni umestno za vsak kraj in za vsak čas, ker bi moglo druge motiti, morda

celo dražiti zlasti take osebe, ki so z vero kolikor-toliko skregane. Treba je torej uvaževati okoliščine, ker se lahko zgodi, da se z nabožnim petjem v javnih prostorih več škoduje kot koristi. Pridamo pa, da bi bilo jako blažljivo in vzpodbudno, če bi se od časa do časa takole pri delu čula tudi kakšna primerna cerkvena pesem.

ZAHVALE.

M. G. se zahvaljuje ž. M. b., vernim dušam za uslišanje po opr. 9 dnevnic in po molitvah na č. svetim ranam Jezusovim. — V. M. v S. se zahvaljuje sv. Jožefu, Mariji Pom. in sv. Janezu Bosku, da je bila vrnjena knjiga. — F. B. Z. se zahv. sv. Mali Cvetki, presv. Srcu J., škofu Slomšku in škofu Baragi za večkratno uslišanje in pomoč. — Zahvaljujem se presv. Srcu J., Materi božji, sv. Jožefu in sv. Tereziji D. J. za ozdravljenje. M. G. v Lj.

PROŠNJE.

M. G. se priporoča M. b. za pomoč in rešitev iz stisk. — Mar. družbenka I. P. se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Tereziji D. J. in sv. temu Antonu za zdravje in za redovni poklic. — Fr. I. se priporoča sv. Tereziji D. J., sv. Antonu P., sv. Bosku in †šk. Slomšku za ozdravljenje.

Odpustki za mesec julij

1. Ponedeljek. Presv. Kri Jez. P. o. članom družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji.

2. Torek. Marijino obiskanje. P. o. članom škapulirske br. karmelske M. b. v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v župni.

3. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

4. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. članom bratovščine sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

5. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki premišlujejo dobrotljivost presv. Srca, prejmejo spravno sv. obhajilo in molijo po namenu svetega očeta; b) članom br. presv. Srca Jez.; c) članom br. sv. Reš. Telesa kakor včeraj.

6. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

7. Nedelja, prva v mesecu. Zunanja slovesnost sv. Cirila in Metoda. Članom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) članom presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) članom Apostolstva sv. Cirila in Metoda.

8. Ponedeljek. Sv. Elizabeta Port. P. o. istim kakor 13. dan.

9. Torek. Sv. Nikolaj in tovariši. P. o. istim kakor 13. dan.

10. Sreda. Sv. Veronika Julijani. P. o. istim kakor 13. dan.

13. Sobota. Sv. Francišek Solan. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Franciška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

14. Nedelja. Sv. Bonaventura. P. o. istim kakor včeraj.

16. Torek. Marija Devica Karmelska. P. o. v karmelskih cerkvah vsem vernikom tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta. Kjer ni karmelske cerkve, lahko obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena škapulirska br. karmelske Matere božje. Če se slovesnost prestavi na naslednjo nedeljo, se dobe odpustki ta dan. Odpustki se lahko darujejo dušam v vica. Dobiti jih je mogoče od včeraj opoldne pa do danes opolnoči. Glede prejema sv. zakramentov veljajo odnosno iste določbe kot n. pr. za porci-junkulski odpustek 2. avg. — P. o. članom škapu-lirske br. karmelske M. b. v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v župni; b) članom br. sv. Reš. Telesa kakor 4. dan.

19. Petek. Sv. Vincencij Pavelski. V cerkvah in kapelah ustanov sv. Vincencija Pav. vsem vernikom p. o. tolikrat, kolikorkrat po prejemu svetih zakramentov obiščejo cerkev ali kapelo in molijo po namenu sv. očeta.

21. Nedelja. Bl. Angelina. P. o. istim kakor 13. dan.

22. Ponedeljek. Sv. Marija Magdalena. Sv. Lovrenc Brindiški. P. o.: a) članom br. sv. R. Telesa kakor 4. dan; b) članom br. preč. Srca Mar.; c) istim kakor 13. dan.

25. Četrtek. Sv. Jakob. P. o. članom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjenje svete vere in po namenu sv. očeta.

26. Petek. Sv. Ana. P. o. članom škapulirske br. karmelske M. b. kakor 2. dan; b) istim kakor 13. dan.

28. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

29. Ponedeljek. Sv. Marta. P. o. članom br. sv. R. T. kakor 4. dan.

31. Sreda. Sv. Ignacij Loj. P. o. članom br. sv. R. Telesa kakor 4. dan. Dalje v jezuitskih cerkvah vsem vernikom p. o. tolikokrat, kolikorkrat po prejemu sv. zakramentov obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta, in sicer danes ali pa bližnjo nedeljo. V Ljubljani n. pr. je za cerkev sv. Jožefa določena nedelja.

NUDIMO
o b i s k o v a l c e m
evharističnega kongresa

15-20%
popusta

Obleke iz štofa Din 245.—
dečje obleke " 75.—
šport-suknjiči " 98.—
modne hlače " 75.— 125.—
pumparce " 48.— 98.—
klobuki-šport " 48.—
krasno perilo i. t. d.

izredno lepi kroji

PRESKER
SV. PETRA CESTA 14

Kupimo 10.000 m³ la bukovih drv

popolnoma suhih in zdravih samo cepanic od enega ali več dobaviteljev za sukcesivno dobavo od julija dalje. Ponudbe z navedbo skrajne cene na težo ali mero franco vagon nakladalna postaja je poslata do konca maja na „Sekcija trgovcev s kurivom“, Ljubljana, Trgovski dom.

Obiščite trgovino Pavla Videmšek
Ljubljana, Sv. Petra cesta 19

kjer dobite lepe, trpežne čevlje, sandale in copate ročnega dela, kakor tudi nogavice, rokavice, predpasnike, vse vrste perilo in galanterijsko blago — po najnižjih cenah. — Postrežba točna.

KARITAS

zavaruje

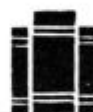
posmrtnino

Za vsa izplačila jamči

Vzajemna zavarovalnica
v Ljubljani

Zastopniki v vseh farah

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
SOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.



NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

Ali se hoče-
te svojega

revmatizma, profina osvoboditi?

Trganje in zbadanje po udih in sklepih, otekli udje, skrivljene roke in noge, trganje, zbadanje in ščipanje po raznih delih telesa, pa tudi slabost oči so često posledica revmatizma in bolečin v kosteh, katere je treba odpraviti, ker se sicer bolečine še stopnjujejo.



Nudim Vam

zdravilno, mokračno kislino razkrajajoče, izme-
no snovi in izločevanje, pospešujoče
DOMAČE ZDRAVLJENJE S PIJAČO,
ki se na umeten način povsem naravno sestavlja
iz nekega blagodejnega zdravilnega vrečka, ki ga
je dobrotljiva mati narava darovala bolnim ljudem.



Pišite mi takoj in dobili boste iz mojih v vseh državah obstoječih skladišč povsem zastonj in franko poskušajo zajedno s poučno razpravo. Sami se boste uverili o neškodljivosti tega sredstva in njegovem naglem delovanju. — Poštno zbiralno mesto:

ERNST PASTERNAK, BERLIN S. O.

Michaelkirchplatz 13, Abt. H. 305.



Poplača zvestobo!

V hiši se vse blešči od čistote,
perilo je snežnobelo. Zares po-
plača mali trud, ako pri
nakupu pazite na dvojno:
ime „Schicht“ in varnostno
znamko „Jelen“ na rdečem ovitkul

SCHICHT^{ovo}

Terpentinovo milo
domači izdelek

... ampak izrečno pristno zahtevati!